

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 884

DE PIRATEN VAN DE BIAS-BAAL.

20 cent.

De grootste van de twee mannen stond, de kleinste zat op een rotsblok.

NIEUWE SERIE

De Piraten van de Bias-Baai

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE KENNISMAKING.

In den aten middag van een gloeiend heeten dag reden drie mannen op vrij wel uitgeputte paarden, die de koppen lieten hangen, op ongeveer zestig mijlen ten Westen van Ning-Wu, een stad van bijna honderd-duizend inwoners, gelegen in de Chineesche provincie Tschan-Si. Zij waren nog dienzelfden dag een van de grootste en machtigste rivieren van China, en misschien we van geheel Azië overgetrokken, de Hwang-Ho of Gele Rivier, over een der weinige betrouwbare bruggen, die deze geweldige stroom bezit. En nu volgden zij de zandige en gloeiend heete oevers, van een klein r viertje, dat van het Westen naar het Oosten stroomde.

Reeds gedurende een uur was er niet gesproken. Niet alleen de reisdieren, maar ook de reizigers waren blijkbaar zeer vermoeid.

De paarden waren van een zeer schoon ras, maar vermagerd. Er was blijkbaar heel wat van de schoone dieren gevergd in de laatste dagen, misschien wel weken.

De sportkleederen van de ruiters waren door de zon gebleekt, hier en daar gescheurd, en weer gelapt.

Maar hun wapens waren van uitstekende hoedanigheid! De voorste ruiter, slank, met blauwe oogen, en blond haar, dat zeker in langen tijd geen kennis had gemaakt met de schaar, en wild om zijn hoofd stoeide, droeg zijn winchester dwars voor zich op zijn zadel. Bovendien had hij een zeer groote revolver in den holster op de rechter heup en in den gordelzak een breed jachtmes.

Degeen die op hem volgde, rijzig, gebruid door de zon, met ravenzwart haar, dat aan de slapen begon te grijzen, met staalgrijze oogen en een vasten trek om den mond had zijn voortreffelijk jachtgeweer aan den riem dwars over den rug gehangen. Hij scheen in diepe gedachten verzonken en hief slechts nu en dan het hoofd op, teneinde een blik om zich heen te slaan.

De zon nijgde naar de kim, en zou binnen een half uur geheel verdwenen zijn.

De derde man was zwaar gebouwd en daarom misschien had men hem het sterkste paard gegeven, wellicht minder vlug dan zijn kameraden, maar beter in staat, door zijn bouw, om een gewicht van 110 kilo dagenlang op den

rug te kunnen meevoeren!

Die drie eenzame reizigers waren Lord Edward Lister, genaamd John Raffles, zijn vriend en bondgenoot Charles Brand, en zijn trouwe helper en bediende James Henderson.

Hoe zij daar gekomen waren behoort in het kort te worden toegelicht.

Eenige maanden tevoren vertoefde Raffles in Amerika, waarheen hij zich begeven had met zijn eigen vliegmaschine, die wonderlijke kunstvogel, die binnen zeven uren over den Oceaan was gestormd! Hij had daar in het hooge Noorden bij de Canadeesche grens gejaagd, was vervolgens naar New-York teruggekeerd, zag zich daar betrokken in een reeks van de gevaarlijkste avonturen, en toen de grond hem wel een weinig te warm onder de voeten werd en de politie wat al te veel belang ging stellen in den geheimzinnigen helper, die haar ongevraagd zijn diensten had verleend, vertrok hij weder, stak opnieuw den Oceaan over, niet echter met het doel om zich weder naar Londen terug te begeven, maar met het voornemen, door te vliegen tot aan de stad Beirut, waar zich destijds juist de tragedie-comedie afspeelde, waarvan de bladen ruimschoots melding hebben gemaakt, en waarvan een schatrijke inwoner van die stad de hoofdpersoon, en tevens de lijdende partij was geworden. Diens ongehoorde rijkdommen hadden Raffles aangetrokken — en het kan niet geloochend worden, al heeft de plaatselijke politie dit nooit weten te ontdekken, dat de befaamde avonturier op buitengewoon schrandere wijze een deel van dat onmetelijk fortuin in handen wist te krijgen. De notities van Charles Brand laten dienaangaande geen spoor van twijfel over.

Inplaats echter van nu dadelijk terug te keeren, zette Raffles zijn tocht voort, steeds aan boord van zijn vliegmaschine, totdat het noodlot dien prachtigen, metalen adelaar achterhaalde in het hartje van de Gobi, de beruchte Chineesche woestijn. Hettoestelging jammerlijk verloren door toedoen van een groot aantal Boedhistische priesters, aanhangers van een eigenaardige secte, die zich „Aanbidders van de Zon” noemden. Deze bewoonden een klooster, voor het oog van de wereld volkomen verborgen, en daar de ondergang van het vliegtuig aan velen hunner het leven had gekost, wilden zij een bloedige wraak nemen op de drie blanken, die in hun handen waren geval en, nadat zij een noodlanding hadden moeten maken.

Het was James Henderson, de reus, die redding wist te brengen, en zij konden vluchten

op drie snelle paarden, en zelfs hun wapens mee nemen benevens levensmiddelen, juist toen zij geofferd zouden worden aan de Zonnegodin.

Van dat oogenblik af waren zij steeds in Oostelijke richting voortgetrokken, en na den achtsten dag meenden zij dat het einde gekomen was, want zij hadden toen in twee dagen geen water gezien, de mondvoorraad was uitgeput, en nog steeds was de grens van deze verschrikkelijke woestijn niet bereikt.

Op het uiterste oogenblik echter ontdekten zij een smal stroompje, en dat werd hun redding. Zij konden zich laven, hun kracht keerde terug, en tot overmaat van blijdschap ontdekten zij dienzelfden dag aan den gezichtseinder een bosch. Uitgehongerd bereikten zij het, en reeds aan den zoom van dat woud wist Brand met een goed gericht schot een klein aarcvarken te doden, terwijl Henderson, die een kenner was op dat gebied, een soort knolvrucht vond, wel wat gelijkend op onzen aardappel, maar grooter, smakelijker nog, en buitengewoon voedzaam. Het werd dus voor het eerst sedert lange dagen een heerlijke maaltijd, menschen en dieren sliepen dien nacht volkomen ongestoord en rustig, en van dat oogenblik af konden de drie mannen zich als gered beschouwen.

Zij waren toen niet minder dan twintig dagen onderweg geweest! Wel zagen zij nog weinig teekenen van menschelijk leven, maar nu en dan ontmoetten zij toch een eenzamen, zwerfenden jager. Langzamerhand werden de teekenen van leven talrijker, en sedert een paar dagen konden zij zeggen, dat zij weder in de bewoonde wereld waren teruggekeerd — al was het dan ook een Chineesche, wat wil zeggen, dat zij op den vierkanten mijl twee of drie menschen aantroffen.

En nu hoopte Raffles binnen drie dagen de stad Ning-Wu te bereiken, waar zij verder zouden kunnen zien.

In ieder geval zouden zij daar kunnen uitrusten, en zich zelve en hun rijdieren op krachten laten komen. Haast had Raffles niet. Zijn prachtig toestel was nu toch verloren, en al zou hij stellig zoo spoedig mogelijk een nieuwe machine bouwen — voor het oogenblik zou hij niets anders hebben te doen, dan te trachten, een havenstad te bereiken, om van daar per schip naar Engeland terug te keeren.

De zon raakte met haar onderste rand den horizon. Het landschap werd een weinig heuvelachtiger. Het smalle riviertje kabbelde rustig verder, en stuwde haar lichtgele wateren

Oostwaarts.

Men behoefde het alleen maar te volgen, en moest dan noodzakeijk Ning-Wu bereiken, dat aan dien stroom gelegen is.

Plotseling hield Brand, die nog altijd vooraan reed zijn paard in, en keek terzijde, over de golvende vlakke heen.

Raffles en Henderson volgden dadelijk de richting van zijn blik, en trokken op hun beurt de teugels aan.

Oij den top van een lagen heuvel, ongeveer tweehonderd meter verder, bevonden zich twee mannen, beschenen door het licht van de ondergaande zon, zoodat men alleen maar hun bijna zwarte silhouetten kon waarnemen, als uitgesneden in dun perkament.

De grootste van de twee mannen stond, de kleinste zat op een rotsblok. Beiden staarden onbewegelijk als standbeelden naar de dalende zonschijf.

En al zag men niets dan hun omtrekken, het was aanstonds te bemerken, dat die twee mannen geen Chineezen waren, maar Westelingen. De langste droeg een golfbroek, die tot ver onder zijn knieën reikte, en de man die zat was blijkbaar in bridges gekleed.

De staande man was zeer mager, en buitengewoon lang. Hij stond wijdbeensch, met de handen op den rug.

Het stroompje beschreef hier juist een scherpe bocht, en als dat niet het geval was geweest, zou waarschijnlijk dit geheele avontuur van Raffles achterwege zijn gebleven.

Nu zij die twee daar zoo onbewegelijk zagen staan, hielden de drie mannen ook halt en raadpleegden elkander met den blik, totdat Raffles opmerkte:

— Ik weet volkomen zeker dat ik hier in China ben — anders zou ik waarlijk gelooven, dat ik mij ergens op een golflink in de buurt van mijn geliefd Londen bevind. Wij hebben hier stellig met vreemdelingen te doen, niet met inboorlingen!

— Waar kijken zij toch zoo strak naar? merkte Brand verbaasd op.

— Vermoedelijk genieten zij van den zons-
ondergang, Brand!

— Ik zie rook, Mylord! riep Henderson plotseling uit.

Inderdaad, van achter den lagen heuveltop krinkelde een rookkolom op, die steeds dikker scheen te worden.

Raffles keek er een oogenblik naar, en zeide toen, zijn vermoeid paard de sporen gevend:

— Wij moeten eens zien wat dat beteekent!

Die lieden maken daar een vreemde vertooning!

Het drietal reed over de dorre, uitgedroogde vlakke op den lagen heuvel toe. Zij waren nog niet halverwege, of de zittende man hoorde het geluid der paardenhoeven, wendde het hoofd in hun richting, slaakte een gedempten kreet, sprong op, en vestigde de aandacht van den langen man op de naderenden. Die draaide zich langzaam om, en ging toen heel bedaard op hetzelfde rotsblok zitten, dat zooeven zijn makker tot zitplaats had gestrekt, en wachtte daar de komst af van de drie ruiters.

Om de paarden den moeilijken klim te besparen, stegen de drie mannen af, en Henderson bleef achter om op de dieren te passen, terwijl Raffles en Brand de helling begonnen te bestijgen, totdat zij den top bereikt hadden.

Het eerst keken zij natuurlijk naar die twee vreemdelingen, en zij zagen een man van een jaar of vijftig, wiens haar echter reeds bijna geheel wit was, en zeer spaarzaam met een zeer vermagerd gezicht, een dunnen, scherpen neus, en de bijziende oogen beschermd door dik geslepen brillenglazen. Hij droeg inderdaad p usflour gesleten tot op de draad, en hier en daar gelapt, een soort van Schillerhemd van kakikleurg katoen, geruite sportkousen, en lage schoenen met breede neuzen. Om een van zijn enkels was onder de kous blijkbaar een verband bevestigd, naar de dikke opzweeling te beoordeelen, hij droeg volstrekt geen wapens, voor zoover dit te zien was. Zijn Norfolk lag voor zijn voeten op den steenachtigen grond. Tegen het rotsblok leunde een vlindernet. Dit zonderlinge personage had zich bij wijze van hoofddeksel een zakdoek waarin vier punten om het hoofd geknoopt.

De andere man was veel jonger, hoogstens twee en twintig jaar en buitengewoon knap, met een door de zon verbrand gelaat, kort geknipt haar en een baardeloos gezicht. Hij droeg een rijbroek, beenkappen en stevige laarzen, een lederen gordel om het middel, waarin een breed mes stak, en een gemakkelijk zittend jasje van tweed over een tamelijk vuil geworden wit sporthemd.

Maar toen hij die twee mannen snel had opgenomen keek Raffles dadelijk naar de oorzaak van de dikke rookontwikkeling.

Hij meende een houtvuur te zullen zien, maar hij vergiste zich. Wat hij daar lustig zag branden was een kleine tweepersoons tent van geel linnen, die daar in vlammen opging. Niet ver ervandaan lag een half gesmolten snelkoker, die waarschijnlijk de eerste aanleiding was ge-

weest, van deze ramp. Op een veiligen afstand lagen een jachtkarabijn, een paar kisten, en wat halfgevulde zakken, die waarschijnlijk levensmiddelen bevatten.

Dertig passen verder meende Raffles aan den toestand van den zandigen bodem te kunnen zien, dat daar eveneens een tent gestaan had.

De brand was niet te blusschen, al leek het, er op, alsof men daar pogingen toe had aangewend door het werpen van handen vol zand op de vlammen, die de tent reeds voor het grootste gedeelte verteerd hadden.

Raffles wendde langzaam het gelaat naar den langen man, en vroeg zijn verbazing met moeite bedwingend :

— Ik moet dat zeker als een cageluk beschouwen, mijnheer ? Zijt gij toerist, als ik vragen mag ?

Er kwam een trek van diepe minachting op het mager gelaat, en toen sprak de man in de zonderlinge kleedij met een hooge, rasperige stem :

— Ik houd mij niet op met toerisme, mijnheer ! Zie ik er uit als iemand die aan zulke beuzen ngen doet ? Ik ben enthymoloog ! Mijn naam is Archibald Winckle. Gij zult ongetwijfeld mijn naam wel kennen.

En hoe vreemd het ook moge schijnen, Raffles kende inderdaad dien naam, want voor dezen wonderlijken man was er geen gebied ter wereld, dat hem volkomen vreemd was, en hij kende al degenen, niet alleen van naam, maar dikwijls door persoonlijke kennismaking die zich op dat gebied hadden onderscheiden.

Hij maakte een lichte buiging en zei :

— Welk man van eenige beschaving zou den naam van Archibald Winckle niet kennen ! Ik las met de grootste aandacht Uw jongste artikel in het Fransche „Tijdschrift voor Natuurkundige Onderzoekingen” uw belangwekkend opstel over de Tsetse (vlieg) !

Er kwam een glans van voldoening in de kleine, grijze oogen, die bijna schuil gingen onder het zeer hooge, gewelfde voorhoofd !

— Het verheugt mij, kennis te mogen maken met iemand, die belang blijkt te stellen in mijn heerlijke wetenschap ! zeide hij tevreden. Inderdaad is mijn tent verloren — ik moet vreezen door een kleine onvoorzichtigheid van mijn zijde ! Maar gelukkig is mijn kostbare verzameling gered. Er zijn eenige kleederen verbrand, wat voedsel ! — maar dat alles is gemakkelijk te herstellen.

Raffles wierp een vluchtigen blik op den jongen man, die zich bescheiden op den achtergrond

had gehouden. Er was hier iets dat hij nog niet goed begreep. Onderschatte deze man dan zoo volkomen de bezwaren, verbonden aan een reis door dit onmetelijk land, waar de hulpbronnen zoo schaarsch zijn — de gevaren van allerlei aard zoo groot ? Begreep hij dan niet dat het verlies van een zak levensmiddelen, van een tent hier den dood kan beteekenen ?

De beroemde Winckle ging al weer door, luchthartig, en bijna vroolijk nu :

— Het doet mij groot genoegen, kennis met U te mogen maken, mijnheer — hoe is uw naam ?

Raffles noemde aanstonds den naam, dien hij placht aan te nemen onder dergelijke omstandigheden en antwoordde :

— Ik ben graaf Palmhurst — en deze heer is mijn vriend en secretaris Brunt.

— Wel, het verheugt mij zeer ! zeide Winckle zijn magere, lange hand uitstekend.

— En deze heer ? vroeg Raffles, toen hij bemerkte, dat de beroemde enthymoloog volstrekt geen aanstalten maakte om zijn reisgenoot te introduceeren.

— Heel onbeleefd van mij — zeldzaam onbeleefd — maar mijn kind zal het mij wel vergeven ! Niet-waar, Jane — Dit is mijn dochter, mijn Jane, heeren !

Vol verbazing keken Raffles en Brand naar het jonge meisje, dat nu blozend naderbij kwam, en hen beurtelings haar stevige, kleine, bruine hand toestak.

Winckle moest de verbazing op hun gezicht lezen, want hij zeide met een hoog lachje :

— Gij verwondert U ? Jane helpt mij al jarenlang bij mijn werk. En zij heeft er op gestaan mij ook ditmaal te vergezellen, al was de tocht niet steeds even aangenaam — lang niet altijd even aangenaam ! Zoo zijn bijvoorbeeld mijn gidsen er van middag vandoor gegaan, met mijn tweede tent, het tweede geweer van Jane — ik voor mij houd niet van die schieterij — een zak boonen, en wat geld ! Maar ik ben blij dat ik de luiwammesen kwijt ben ! Het is wel wat jammer dat de tent nu geheel verbrand is.

Raffles en Brand wierpen elkander een snellen blik toe. Eindelijk begrepen zij het. Zij hadden te doen met een groot kind, een man die zelfs geen besef had van den aard of den omvang der gevaren, die hem bedreigden.

Raffles keek omlaag naar den dikken enkel, en vroeg langzaam :

— Wat hebt gij daar, als ik vragen mag ?

— O, dat beteekent niets — een slangenbeet ! antwoordde Winckle schouderophalend. Dat

is drie weken geleden gebeurd, ver hier vandaan. Jane heeft de wonde uitgezogen, en uitgebrand, en die slang doodgeslagen. Jammer — het was een prachtexemplaar.

Raffles keek van het meisje naar den man. En hij begreep nog meer. Dat k eine, jonge ding was de eigenlijk aanvoerder, het hoofd, het denkend brein, de beschermengel — en die

zonderling, die door een oerwoud trok in plus fours, sportkousen en lage schoenen, die het gemis van gidsen heel normaal scheen te vinden, die niet van schieterij hield, ofschoon een goede revolver hier een kwestie kon zijn van leven of dood — die mijnheer Archibald Winckle was alleen maar een geleerde!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaat reeds 40 jaar
De DUBEC No 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK II.

OOSTWAARTS.

Raffles keek den zonderling een kort oogenblik aandachtig aan, en vroeg toen :

— Wat denkt gij nu eigenlijk te doen, mijnheer Winckle ?

— Wel, verder trekken ! Ik wil naar het Noordwesten !

Raffles keek even naar het meisje. Hij zag duidelijk, dat zij, halfafgewend, een kort oogenblik de kleine handen worong

— Kent gij den weg ? vroeg hij weer.

— Den weg ? Ha — dien behoef ik niet te kennen, want wegen zijn hier niet. Ik weet dat er daarginds, een paar honderd mijlen hier vandaan, een gebied moet zijn, waar men nog prachtige exemplaren vindt van een zeer grooten Pauwoogvlinder. Slechts weinigen mijner collega's bezitten daar een exemplaar van, en ik moet er een hebben !

— Weet gij dat die afstand zeer groot is, dat gij geen rijdieren hebt, geen gidsen, slechts weinig voedsel, en maar een enkel geweer ?

— Wat moet ik met een geweer doen ? hernam de geleerde, oprecht verbaasd. Ik heb mijn netje, mijn trommel, en dat is ruim voldoende !

— Ook om U wilde katten, poema's, en ander ontuig van het lijf te houden ? drong Raffles aan.

— Denkt gij dan dat wij die zullen ontmoeten ? vroeg Winckle, op een toon van ongeloof.

— Waarschijnlijk niet in deze buurt, niet ver van een groote stad, maar zeer zeker wel in de streken, die gij wilt gaan bezoeken ! Gij hebt natuurlijk ondervonden, dat de nachten hier zeer koud kunnen zijn ?

— Buitengewoon koud ! Maar in de tent waarin Jane en ik . . .

— Die tent bezit gij niet meer ! ging Raffles onverstoort voort. Gij zoudt dus genoodzaakt zijn, onder den blooten hemel te slapen. Zoiets is echter onmogelijk in dezen tijd van het jaar en in dit gebied. Gij zijt niet zoo jong meer, en voor Uw dochter, ofschoon zij mij sterk en gezond voorkomt, zou het ook heel slecht zijn.

De geleerde stond een oogenblik bedremmeld

voor zich uit te kijken, en vroeg toen met zijn duimen spelend :

— Wat zoudt gij mij in dat geval aanraden ?

— Ik zou U raden, terug te keeren, mijnheer Winckle !

— Dat nooit ! barstte de geleerde uit. Ik heb het er nu eenmaal op gezet, een exemplaar in handen te krijgen van den Pauwoogvlinder, en ik zal hem ook in handen krijgen !

— Maar vader, het is onmogelijk ! zeide Jane met een bevend stemmetje.

— En waarom, als ik vragen mag ? vroeg de geleerde, terwijl hij een hooge borst zette. Ik ken dit land en zijn gebruiken, zijn klimaat en zijn fauna, zijn flora en zijn bewoners !

— Uit ervaring, mijnheer Winckle, als ik vragen mag ? Gij ontkent ? Dus alleen de boeken hebben het U geleerd ? Wel, dan kent U China, evengoed als de man die door een auto werd aangereden de werking van den benzinemotor kent ! Het klinkt misschien niet hoffelijk, maar het is de waarheid ! Wat helpt Uw kennis U, in dit geval ? Gij hebt gelezen dat de nachten hier bitter koud zijn. Maar wat baat U die wetenschap, als gij geen dikke dekens hebt, om U tegen die koude te beschermen ? Gij hebt gelezen dat hier hooge bergen zijn — wat hebt gij aan die kennis, als gij geen gidsen meer hebt, die U door de bergpassen kunnen voeren ? In Uw boeken hebt gij gevonden, dat er verder naar het Noorden poema's en zelfs bergleeuwen zijn — gelooft gij dat die wilde dieren U daarom zullen eerbiedigen, en in een boog om U heen zullen loopen, als zij U tegen komen ? Gij houdt niet van schieten — en gij zult het toch moeten doen, zoodra gij den voet zoudt hebben bereikt van den Chara-Narin-Ula. Dat gebergte immers zou Uw eerste reisdoel zijn ?

— Ja, dat had ik mij voorgesteld ! antwoordde de geleerde, al heel wat minder zeker van zich zelf.

— Hoe hadt gij dat gebergte denken te bereiken ?

— Wel, door de Gele Rivier te volgen tot Ache. Van daar zou ik de oude, uitgedroogde strandbedding van de machtige rivier volgen —

— Dat klinkt in theorie heel mooi, professor. Hoeveel tijd zou die reis U kosten, denkt gij?

— Een week — indien alles mij ware meegeloopen!

Raffles schudde het hoofd, en zeide, half medelijdend, half spottend:

— Gij zoudt aan een maand nauwelijks genoeg hebben! Gij hebt niet eens rijdieren, en gij zijt hier op zijn minst zeven dagmarschen van de rivier verwijderd, die gij daarenboven niet kunt afzakken, maar stroomopwaarts moet volgen — wat een verschil van minstens een week maakt. Ik neem nu maar aan, dat gij dadelijk een prauw kunt vinden. Tot overmaat van ramp heeft men bijna al uw geld afgenomen, en prauwen zijn duur, in deze ongewisse tijden!

— Ik vrees dat vader het zich wat al te zeer als een plezierreisje heeft voorgesteld! liet de zachte stem van Jane zich hooren.

— Ik begrijp het wel — mijnheer Winckle dacht hier in een soort van natuurreservaat terecht te komen — iets als het natuurpark in Zwitserland of het Yellowstone Park in het Rots gebergte! Helaas is de praktijk altijd anders, mijn waarde heer!

— Maar mijn Pauwoogvlinder! jammerde de ongelukkige geleerde.

— Ik ben zeker, dat wij er ook hier nog zullen vinden! stelde Raffles hem gerust. Nogmaals, ik ontraad het U ten sterkste, alleen met Uw dochter en zonder gidsen Noordwestwaarts te trekken. Wij komen er juist vandaan — en onze ervaringen zijn niet van den aangenaamsten aard-geweest! Wij hebben eenige dagen in levensgevaar verkeerd. Laat dit U voldoende zijn.

De geleerde zweeg. Het was duidelijk dat hij een zwaren strijd met zich zelf voerde.

Op dit oogenblik liet de stem van Henderson zich hooren, die die stilte verbrak met de woorden:

— Ik vraag verschooning, a's ik mij met de zaak bemoei, mijnheer, maar ik hoor U over een Pauwoogvlinder spreken. Ik geloof dat ik er een paar heb! Gisteren nacht gevangen, omdat zij mij in mijn slaap hinderden. Ik had ze bijna doodgeslagen en onder mijn hiel vermorzeld, zoo lastig waren zij!

— Vermorzeld herhaalde Winckle vol afschuw, en bleek van ontzetting. Maar, dat zou een moord geweest zijn, mijnheer, een moord met voorbedachten rade! Waar hebt gij die exemplaren?

Henderson nam zijn hoed van licht vilt af, en aan den binnenkant daarvan toonde hij

bevestigd met twee fijne ijzerdraadjes twee prachtexemplaren van vlinders, buitengewoon groot, en van een zeldzaam fraaie kleurschaakering.

De hooggeleerde heer had ze nauwelijks gezien of hij liet een soort gebrul hooren, begon rond te springen als een Indiaan, die een krijgdsdans uitvoert en juichte:

— Pauwoogvlinders! En prachtexemplaren, uitmuntend geconserveerd! Vriend, je hebt me voor eeuwig aan je verplicht! Zeg me wat ik voor je doen kan, en ik willig het in. Wil je dat ik je naam vermeld in het artikel, dat ik zal schrijven, zoodra ik papier en nkt heb — want ook die hebben die gele duivels mij ontroofd?

— Al te veel eer, mijnheer, stotterde Henderson, geheel verbluft door die plotselinge uitbarsting van geestdrift, die hij zich volstrekt niet kon verklaren — maar de brave reus was dan ook geen geleerde en geen specialist!

— Ik denk dat gij hem het best kunt beloonen mijnheer Winckle, door nu aanstonds met ons mede te gaan, tenminste wanneer gij ons gezelschap aanvaardt, gij en mejuffrouw Uw dochter.

De tegenstand van Winckle scheen overwonnen te zijn. Hij keek verrukt naar de twee prachtige vlinders, en zeide, zonder zelfs op te zien:

— Het zal mij een waar genoegen zijn, mijne heeren! Geef mij slechts een kwartier tijd om deze kostelijke, deze hemelsche insecten te prepareren.

Hij wachtte zelfs het antwoord niet af, maar begon onmiddellijk met zijn fijne tangetjes zijn prepareernaalden, zijn kurkenschijfjes en zijn trommel met ongebluschte kalk te werken. De andere keek een oogenblik zwijgend toe, en toen zeide Raffles zacht tot Jane:

— Ik kan niet anders doen, mejuffrouw, dan U mijn groote bewondering te betuigen voor Uw dapperheid.

— Die dapperheid, graaf, werd mij half en half opgedrongen! zeide het meisje met een flauwe glimlach. Ik heb geen andere familie dan mijn vader, en — ik durf hem niet uit het oog verliezen. Hij is als een groot kind. Te Londen durf ik hem nauwelijks alleen de straat over te laten gaan, uit vrees dat zijn verstrooidheid hem in moeilijkheden zal brengen. In de Europeesche landen die wij wel eens bezoeken, moet ik alles doen — voor de hotels zorgen, de samenkomsten met zijn beroemde collega's regelen, lezingen en voordrachten in orde maken,

toezicht houden op de bagage, op zijn kostbare collecties, op zijn prachtige verzameling lantarenplaatjes en films — op alles, maar in de eerste plaats op hem zelf.

— En — verte mij eens eerlijk: gaan Uw eigen wenschen en idealen juist dezelfde richting uit?

Er kwam een uitdrukking van aandoenlijke verlegenheid op het krachtige, bruine gezichtje, toen Jane antwoordde, na een korte weifeling:

— Misschien heb ik het mij — in den beginne wel anders voorgesteld. Ik was verzot op sport, ik beken dat ik veel hield van dansen, ik had het vrij ver gebracht als pianiste — maar toen moeder stierf moest ik haar plaats wel innemen — en alles wel beschouwd is dit toch ook sport.

Raffles gaf geen antwoord maar keek een oogenblik naar den geleerde die met naieve zelfzucht de offers die zijn kind hem bracht aanvaardde, als iets dat van zelf sprak, en dat men aan zijn naam en roem verschuldigd was.

Toen zij hij, haar de hand toestekend:

— Gij zijt een moedig meisje, en ik ben blij, dat wij in staat zijn, U te helpen. Want werkelijk, de toestand zou voor U zeer gevaarlijk zijn geworden.

Intusschen was de zon bijna geheel achter den horizon verdwenen, en bijna tegelijkertijd werd het aanzienlijk kouder, nu reeds.

Henderson en Brand waren reeds begonnen, het pakpaard, dat Brand als de lichtste man bereed, te ontdoen van zijn vracht. Zij hadden niets anders kunnen doen dan een enkele tent redden, die zij terug gevonden hadden, niet ver van het verbrande vliegtuig, dat met een hevigen slag uit elkaar was gesprongen. Over het zand verspreid had Henderson nog een aluminium kookpan gevonden, met afgebroken steel, een waterketel, die gelukkig ook nog bruikbaar was, maar dat was alles. Tijdens hun vlucht in de duisternis uit de nederzetting der Zonnepriesters hadden zij niets anders meer buit weten te maken dan eenige dikke dekens uit lamawol geweven, en de drie paarden die hen hier hadden gebracht. Ook waren tot hun geluk hun wapens ongeschonden, en beschikten zij over voldoende schietvoorraad. Allereerst zochten de beide ervaren reizigers op den bodem van een vrij diepen kuil en terzijde van een dicht begroeid mimozaboschje een plek op, zoo goed mogelijk beschut tegen den ijzigen wind, die kwam aanzetten van de met sneeuw bekroonde bergen, en plaatste daar de tent, die gemakkelijk vier personen kon bevatten

Het grondzeil werd uitgespreid, want de door de zon gebakerde bodem begon des nachts dampig te worden, en zeer kil.

Van het wild dat dien dag geschoten was bereidde Henderson een voortreffelijke soep, boven het haastig ontstoken kampvuur en Brand ging de paarden verzorgen, dat wil zeggen dat zij geheel onttuigd werden, en afgezaald, en alleen maar den halster behielden, en de zware voetkluisters, die moesten beletten dat zij al te ver zouden wegloopen. De dieren dachten daar trouwens niet aan, want hun schranderheid, hun instinct, als men wil, zeide hun, dat alleen de bescherming van den mensch hen tegen allerlei gevaren kon vrijwaren.

Toen de soep klaar was, was ook professor Winckle gereed gekomen met zijn werk. Hij was plotseling in een zonnig humeur, blij als een kind, dat een mooi verjaardagsgeschenk heeft gekregen, en bereid om alles te doen, wat men van hem mocht verlangen.

Een tiental minuten later waren allen om het kampvuur geschaard, en nuttigden hun soep in drie tinnen borden, die Jane gelukkig had had kunnen redden uit den noodlottigen brand.

De duisternis was bijna volkomen, en reeds nu voelde men maar al te goed den weldadigen invloed van het knappende houtvuur.

Nu en dan liet zich heel in de verte het geluid hooren van piepende wielen — een nlandsche kar, voortgetrokken door een of twee buffels, die zich voortbewoog over den primitieven landweg.

Intusschen wees dat toch op een zeker verkeer, en het was moeilijk, zich voor te stellen, dat men op slechts acht dag reizen van deze plek te midden van een barre woestijn was, overgeleverd aan de grootste gevaren.

Jane had Raffles een paar vragen gesteld, hij had ze beantwoord, en daarna sprak men niet veel meer. Het was duidelijk dat de geleerde en zijn dochter zeer vermoeid waren, bijna dadelijk na den maaltijd trok de professor zich in de tent terug, die hij aanstonds als zijn natuurlijk eigendom beschouwde.

Voor Jane zich echter zou uitstrekken, op het bed van bladeren, dat Henderson voor had gespreid, vroeg zij verlegen:

— Maar wat gaat gij nu doen? Gij zelve hebt ons gewaarschuwd voor de koude van de nachten!

— O, wij zijn beter gehard, antwoordde Raffles luchtig. Wij hebben onze dekens, en zullen het vuur zoo lang mogelijk brandende houden. Bekommer U niet om ons.

Het meisje drukte den drie mannen de hand, met een dankbaar glimlachje, en toen vielen de tentflappen achter haar neer, en geen tien tellen later reeds hoorde men de geregelde ademhaling van het dappere opofferende kind. Den volgenden morgen stonden allen verfrischt op, dadelijk werden de paarden opgevangen, men ontbeet met gedroogd vleesch en een paar slokken thee, uit den geredden, kleinen voorraad van de Winckle's, de paarden werden gezadeld en bepakt, en men trok westwaarts. Om beurten gebruikten allen de rijdieren, met uitzondering van Henderson, die het allerliefst zijn eigen beenen gebruikte. Op het heetst

van den dag hield men enkele uren halt, en dien avond werd weer een gunstige plek gekozen voor het opslaan van de tent.

Reeds toen waren de bewijzen hoe langer hoe talrijker geworden, dat men de bewoonde wereld naderde. Men was door een paar kleine dorpjes getrokken, en volgde nu een tamelijk goeden gebaanden weg.

Iets opmerkelijks deed zich volstrekt niet voor, en drie dagen later trok de kleine karavaan door een der eeuwenoude, met draken versierde poorten van de hooge, breede wallen de stad Ning Wu binnen.

Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

DE MANDARIN SJANG-TO.

Van het oogenblik dat de vijf reizigers Ning-Wu bereikt hadden, scheen alles verder op rolletjes te loopen.

De vermoede paarden werden daar aanstonds verkocht, aan een Chineeschen handelaar, die eerst het tuig van de dieren aandachtig opnam en vervolgens Raffles met een zonderlingen blik, en het was vrij duidelijk, dat die brave zoon van het Hemelsche Rijk zijn eigen gedachten had aangaande de herkomst van die fraaie tuigen en met zi ver bewerkte zadels, waarop hij — wie weet — wel een of ander teekel had ontdekt, dat hem zeide, dat de dieren het e'gendom waren geweest van een of andere godsdienstige nederzetting, ver van die plek.

Hoe dit ook mocht zijn, er bewoog zich geen spier op zijn gelaat, toen hij den koop prijs noemde, zoo laag, dat Brand woedend wilde uitvaren, want de dieren waren werkelijk voortreffelijk, en het zi ver aan de tuigen had ook zijn waarde, maar Raffles legde hem het zwijgen op, en sloot de overeenkomst.

Hij was een paar duizend yen rijker geworden, toen hij den sluwen Chinees weer verliet, en verklaarde schouderophalend, dat hij de dieren desnoods ten geschenke zou hebben gegeven, daar hij er zich tot iederen prijs van wilde ontdoen.

Het naastbijliggend spoorwegstation is Tai-Yuan. Het is het beginpunt van de lijn naar Peking en verder naar Tien-Tsing.

De geheele afstand kan per trein binnen een dag worden afgelegd. Dat wil zeggen, als niet toevallig een of andere strijdende partij de spoorlijn heeft bezet, opgebroken of vernield. In dat geval moeten de reizigers maar zien, hoe zij verder komen.

Maar Raffles en zijn metgezellen troffen het. Na een reis per ossenkar, die nog vier dagen in beslag had genomen, bereikten zij het eindpunt Tai-Yuan, bevonden dat geheel vrij van opstandelingen of regeringstroepen, met uitzondering van een kleine mitrailleursafdeeling, van welke het nog niet uitgemaakt scheen te zijn, tot welke partij zij zou overloopen, en wie haar dus het hoogste bod had gedaan, en

konden zelfs bijna aanstonds in den trein stappen, die een uur later naar Peking vertrok.

Onderweg deed zich niets bijzonders voor. De trein was goed bezet, hoofdzakelijk met Chineezen, maar ook met Amerikaansche en Engelsche zendelingen, handelsreizigers van dezelfde nationaliteiten, en dan ook vluchtelingen, vrouwen en kinderen van beambten der groote faktorijen in het binnenland, die den toestand te gevaarlijk vonden, en liever naar Peking de wijk hadden genomen.

In deze groote stad wilde Raffles slechts zoolang blijven als noodig was om zich op de hoogte te stellen van de vertrekuren der schepen, die hem weer naar Engeland konden voeren.

Dat bleek niet zoo gemakkelijk te zijn.

Er vertrokken schepen naar Che-foo, van daar weer naar Kiautschau, waar men opnieuw op een ander schip moest overstappen, met bestemming naar een van de grootste Chineesche havens Shangai. Van daar vertrekt een schip naar Honkong waar men voor het laatst moet overstappen op een van de prachtige Engelsche booten, die den dienst onderhouden op Southampton.

Natuurlijk zou het ook mogelijk geweest zijn, Honkong per trein te bereiken, tenminste gedeeltelijk, maar allen hadden voorloopig genoeg van het reizen in het binnenland, en gaven de voorkeur aan een bootreis, al zou die waarschijnlijk een week langer duren.

Van Tien-Tsing zou drie dagen later een schip vertrekken, en men kon niet anders doen, dan dat vertrekkur rustig afwachten.

Zoo namen dan de vijf reizigers hun intrek in een groot door een Engelschman gedreven hotel te Peking, en professor Winckle, zeer vermoeid door de reis, kon daar een paar dagen uitrusten.

Het was in de eetzaal van dat hotel, dat Raffles mijnheer Sjang-To voor het eerst te zien kreeg. Hij was blijkbaar een Chinees van den ouden stempel, want hij droeg een lang zijden gewaad, en een mandarinenmuts, aan de voorzijde versierd met een gelen steen, die zijn

rang aanduidde.

Hij was een man van bijna zes voet, breed van schouders, en die blijkbaar gewend was, het leven van den goeden kant te beschouwen, te oordeelen naar zijn dikke wangen en zijn aankomend buikje.

Hij at op de gewone Chineesche wijze, met behulp van eetstokjes, en scheen niet de minste aandacht te wijden aan wat er om hem heen gebeurde. Een Chineesche kellner bediende hem. Trouwens, zoo goed als het geheele personeel bestond uit Chineezen, die uitstekend geschikt zijn als kellners en barbedienden.

Winckle was op zijn kamer gebleven, waar schijnlijk verdiept in de bijna plechtige beschouwing van zijn prachtige vlinders, en Raffles bevond zich op dat oogenblik alleen in gezelschap van Jane, en zocht naar een tafeltje.

Hij keek een oogenblik naar den Mandarin, en fronste de wenkbrauwen.

Dat kwam, omdat hij een weinig ontevreden was op zichzelf. Het is voor den Westerling buitengewoon moeilijk, den eenen Chineesch te onderkennen van den anderen, al is het omgekeerde geenszins waar. Raffles meende het gelaat van den man vroeger wel eens te hebben gezien, en toch kon hij zich volstrekt niet voorstellen, waar dat geweest kon zijn. Dit prikkelde hem, want hij behoorde tot de lieden, die er zich niet in kunnen schikken, een vraag onbeantwoord te moeten laten.

Maar reeds vroeg Jane met haar zachte, en toch zoo doordringende stem :

— Zou er nog niet een plaatsje zijn aan het raam ? Het is zulk een aardig, druk gezicht op het plein.

Nu, dat was zeker zoo.

Het hotel lag als het ware op de grens van de Westersche en de Chineesche wijk. Terzij bevonden zich groote kantoorgebouwen, hoofdzakelijk het eigendom van Engelschen en Duitschers, maar reeds aan de overzijde van het plein begon de wijk der inlanders, zag men Chineesche uithangborden, half naakte koelies, ossendrijvers, lieden die met troepen geiten door de stad trokken, wier melk zij verkochten, en de eigenaardige uitstalling voor de Chineesche winkeltjes.

Raffles knikte, en wist nog juist beslag te leggen op een vrij tafeltje.

Een kellner kwam toelopen, vlug en onhoorbaar, het gele gelaat als een masker, en Raffles gaf zijn bestelling op.

De man verdween weer als een schim, zooals hij gekomen was.

— Het lijkt wel alsof zij zweven inplaats van loopen, die Chineezen ! merkte Jane lachend op.

— Ja, zij houden er een eigenaardige manier van loopen op na. Dat is het gevolg van de gewoonte, om jarenlang op muilen te loopen, zonder hakken, en die zij moeten beletten, van hun voet te glijden. Van daar die sleepende, glijdende gang. En zeg mij nu eens of gij verheugd zijt, dit land te verlaten, Miss Jane.

Het meisje keek een oogenblik naar buiten over het levendige plein heen, en antwoordde toen als aarzelend :

— Eerlijk gezegd — als vader van matiging wist, en zich niet zoo ver liet meeslepen, in tweeërlei opzicht door zijn hartstocht voor insecten, dan zou ik hier gaarne nog wat blijven. Het is een belangwekkend land. Het is zoo volkomen anders dan bij ons. Ik hoop toch, graaf Palmhurst, dat vader en ik U te Londen zullen weerzien ?

Om de lippen van Raffles vertoonde zich een raadselachtig glimlachje, en hij antwoordde pas na eenigen tijd :

— Ik weet niet of wij elkander wel zullen terugzien, Miss Winckle. Gij moet weten, dat ik eigenlijk geen gezelschapsman ben. Ik — ik heb het buitengewoon druk. Ik bestuur mijn eigen landgoed, en ik heb nog andere zaken te verrichten. —

Zij keek hem een oogenblik peinzend aan, met de uitdrukking van iemand, die een moeilijk raadsel poogt op te lossen, en toen zeide zij, met een ondeugend lachje :

— Er zal wel met verlangen naar U worden uitgezien, Graaf ! Gij zijt natuurlijk getrouwd ?

Raffles hield zijn oogleden lang neergeslagen over de lichtende, grijze oogen, en antwoordde, zonder op te zien :

— Ik ben niet getrouwd, miss Jane. Misschien mag ik daar ook wel achter voegen : Natuurlijk.

Er verscheen een trek van oprechte verbazing op het mooie gezichtje van Jane Winckle, maar toen kleurde zij, en sprak er niet verder over, want zij zag wel aan de harde uitdrukking op het scherp geteekende gelaat tegenover haar, dat de man die haar en haren vader gered had uit een zeer moeilijken toestand liever niet over die zaak sprak.

Een oogenblik later kwam Brand binnen, alleen.

— Waar is James ? vroeg Raffles, opziende.

— O, dien zul je niet zien opdagen ! antwoordde Brand, half lachend, half ongeduldig, Het is zijn gewone manier. Dit is een hotel,

zegt hij en van het oogenblik dat het een hotel is, is hij weer chauffeur, en een chauffeur eet niet met zijn meester aan een tafel!

— De dwaas zal nooit verstandig worden, mompelde Raffles hoofdschuddend. Dat is er zeker een, die nog niet rijp is voor den heilstaar waarin alle menschen broeders zullen zijn. En toch is het geen slavennatuur! Alles behalve! Nu, hij is toch niet tot andere gedachten te brengen. Waar zit hij?

— Waar zou hij anders zitten dan in de garage? Hij bekijkt er de auto's, en probeert te praten met de Chineesche chauffeurs. Het is heel grappig. Maar daar is Mijnheer Winckle.

Inderdaad trad de geleerde weer binnen, baande zich niet zonder moeite een weg door de volbezette zaal, en ging naast zijn dochter zitten, met een opgeruimd gelaat.

— Dit is een zaak die niet met geld is te betalen, graaf Palmhurst, maar uw chauffeur heeft zich zoo verdienstelijk gemaakt door de ontdekking van die twee Pauwoogvlinders, dat ik bijna zou durven voorstellen, hem tot eereid te benoemen van het Aardrijkskundig Genootschap of de Enthymologische Club.

Raffles luisterde maar met een half oor, van de plek waar hij zat kon hij juist mijnheer Sjjang-To zien zitten, die rustig verder at.

En zijn ongeduld groeide. Hij had een zeer scherp geheugen voor gelaatstrekken, maar nu het een Chinees gold, liet het hem in den steek, en toch was hij er bijna zeker van, dat hij dienzelfden, zwaargebouwden man vroeger had ontmoet. Hij wist alleen niet meer waar, en wanneer. Misschien was het te New-York geweest, waar hij met honderden Chineezen te doen had gekregen, ofschoon geen van hen ooit deel uitmaakte van een toep inheemsche misdadigers. Want het is de eigenschap van den Chinees, dat hij zich gaarne bij een club aansluit — maar het moet er een van landgenooten zijn.

Het kon ook te Chicago geweest zijn, of misschien wel in deze zelfde reuzenstad, met zijn twee miljoen inwoners, en die Raffles zeer goed kende, en toch kon hij den man niet thuis brengen, zooals men dat noemt. Zijn hooge rang verleende hem natuurlijk toegang tot de zalen der regeeringsgebouwen, en zelfs die in het voormalige keizerlijke paleis, waar nu de president den scepter zwaaide. Ook Raffles had daar jaren geleden den voet gezet, onder zeer zonderlinge omstandigheden. Kon hij toen dien dikken mandarin hebben ontmoet?

Hij dacht hier nog steeds over na, toen de

kellner reeds na de soep van zwaluwnestjes de met kerry bereide ganzenborst opdiende.

Brand merkte zijn stilzwijgendheid zeer goed op, zonder er evenwel de oorzaak van te vermoeden, totdat Raffles eensklaps vroeg:

— Mijn waarde Brunt, kijk eens wat terzijde, en zeg mij eens, of je den mandarin, die daar zoo rustig zijn eetstokjes hanteert, herkent! Hij zit aan het middenpad, niet ver van de deur

Onder het hanteeren van zijn vork keek Brand den aangewezen kant uit, en antwoordde na eenige oogenblikken:

— Neen, ik weet wel bijna zeker, dat ik dien mandarin nooit tevoren gezien heb. Overigens ben ik nooit dikwijls in aanraking geweest met die hooggeplaatste, indrukwekkende ambtenaren! En nog al een met den Gelen knoop! Een mandarin van den tweeden graad.

Raffles haalde wat ongeduldig de schouders op, en toen veranderde hij van onderwerp.

Na de lunch trok het kleine groepje de stad in, huurde een auto, en liet zich wat rondrijden door de zeer groote Chineesche wijk en in de omstreken van de stad tot aan den voet van den reusachtigen Chineeschen muur. Des avonds bezochten zij een Chineesch theater, en den volgenden dag vertrokken zij laat in den middag naar Tien-Tsin, nadat Raffles telefonisch passage had besteld aan boord van het schip dat den volgenden dag zou vertrekken naar Che-Foo.

Het vaartuig bleek een tamelijk oud schip te zijn, verveloo en met slechts een tiental hutten boven op het dek, alleen voor eerste klas passagiers bestemd, maar Raffles wist uit ervaring dat hij niet op een beter schip zou behoeven te wachten, want dat zou tijd verliezen zijn — betere schepen waren er niet!

Het vertrek zou des morgens om negen uur plaats vinden, en om half negen had het vijftal zich ingescheept.

Om kwart voor negen kraakte de smalle loopplank onder het gewicht van een nieuwen passagier, een Chinees van een voet of zes, dikbuikig, en breed van schouders.

Het was mijnheer Sjjang-To, plechtig en statig in zijn zijden overgewaad, de zwartzijden zeskante muts met den gelen steen, en de vilten schoenen met de dikke zolen, die hem nog grooter deden schijnen.

Raffles, die over de verschansing leunde en naar het drukke gewoel op de kade keek, zeide zachtjes tot Brand:

— Aha, wij krijgen onzen mandarin tot medepassagier, naar het schijnt. Zal ik er dan niet

achter komen, waar ik die breede tronie met die gitzwarte, kleine oogjes vroeger heb gezien? Wat is dat toch een onaangenaam gevoel!

— Je zult het spoedig genoeg kwijt zijn, Edward, want volgens de dienstregeling moeten wij nog vanavond tegen middernacht de haven van Che-Foo binnen vallen. En dan raken wij onzen vriend wel weer kwijt.

Maar hierin zou Brand zich toch vergissen!

Het schip kwam, zonderling genoeg, en waarschijnlijk bij uitzondering slechts een kwartier over zijn tijd aan, de passagiers werden ontscheept en begaven zich naar hun hotel of naar het schip dat hen verder moest brengen, en zoo deden ook de Winckles, vader en dochter, en Brand met zijn reisgezellen. Zij sliepen dus aan boord van een vrij goed ingericht schip, dat al vertrok voor zij wakker werden, en de eerste dien zij den volgende morgen na het zeer goede, Engelsche ontbijt op het wandeldek ontmoetten was mijnheer Sjang-To, de mandarin.

Hij zelf nam volstrekt geen notitie van Raffles, maar deze deed het des te meer van hem.

Toen zij buiten het bereik van zijn gehoor waren, zeide hij ongeduldig tot Brand:

— Dat begint op mijn zenuwen te werken! En ik begin me werkelijk af te vragen, of dit werkelijk toeval — of iets anders is!

— Mijn hemel, Edward, welk een gedachten. Mandarinen reizen veel heb ik wel eens gehoord.

— Ik ontken het niet. Maar deze mandarin heb ik vroeger ontmoet, ik weet niet waar, ik weet niet wanneer — en dat juist wekt mijn toorn op. Nu, er is niets aan te doen, en het zal mij nog wel invallen!

Maar toen het vaartuig anderhalven dag later de uitstekende aanlegde haven van Ki-autshau binnen voer, toen wist Raffles het nog evenmin!

Het kleine gezelschap had hier drie dagen speling. Het spreekt van zelf, dat men den tijd doorbracht met korte uitstapjes in de omgeving.

Men vermaakte zich zeer goed, en niemand behalve Brand wist dat Raffles altijd bij die reisjes alles wat hij op dit oogenblik bezat aan juweelen bij zich droeg — stevig vastgenaaid in een linnen gordel, dien hij onder zijn kleederen droeg.

Raffles had die steenen zeker reeds te gelde kunnen maken, als hij gewild had, maar het was veel verstandiger, en ook praktischer, daarmee te wachten tot hij weer in Engeland zou zijn. Daar zou er veel meer voor betaald worden, en het afzetgebied was er ook veel ruimer.

Indien hij geld noodig had, zou Raffles te Honkong een van zijn bankiers kunnen opzoeken, en een creditbrief kunnen verzilveren die zich met andere belangrijke papieren en zijn pas bevond in de kleine zeemleeren portefeuille die de diamanten in hun nauwe gevangenis gezelschap hielden.

Deze creditbrief en die pas stonden op naam van Lord William Aberdeen, want dat was de naam, onder welken Raffles sedert eenige jaren te Londen woonde.

In den ochtend van den vierden dag begaven de leden van het kleine reisgezelschap, die hoe langer hoe meer behagen in elkanders tegenwoordigheid schenen te scheppen aan boord van het schip, dat hen naar Sjangai zou voeren.

Deze reis duurt bijna drie volle dagen.

Het schip was reeds in volle zee, sedert eenige uren, toen Raffles het dik hoofd van mijnheer Sjang-To plotseling zag opduiken uit het trapluk, dat toegang gaf tot het middendek.

De mandarin scheen Raffles niet te zien, maar deze zag hem des te beter, en hij kreeg een onaangenaam gevoel van onzekerheid over zich, dat hij niet goed wist te verklaren, toen langzaam de breede schouders, de machtige borst, de omvangrijke buik en de beenen te voorschijn kwamen van den zonderlingen reiziger, die gezworen scheen te hebben, het vijftal te vergezellen tot aan het eind!

Hij liet zich overigens maar zeer zelden zien. Vertoonde hij zich, dan was het meestal lezend in een klein, in varkensleder gebonden boekje, misschien wel de voorschriften van den grooten Confusius.

De reis voltrok zich zonder het minste ongeval, en men bracht den tijd door met dekspelen, kaarten, lang tafelen en praten. De Gele Zee is op dat punt weinig druk bevaren. Pas in de buurt van Shangai vertoonden zich meerdere schepen aan den einder, die de haven in- of uitvoeren.

Te Shangai moest men weer wachten, maar nu slechts twee dagen.

De reis naar Honkong is het langst van allen, en duurt bijna zes dagen. Gedurende dien tijd doen de schepen van de Engelsche Maatschappij geen tusschenhavens aan.

Het vaartuig, de „Queen Victoria” geheeten was een in 1920 gebouwd vaartuig van omstreeks 4000 bruto registertonnen. Het kon 300 passagiers vervoeren, in de eerste en de tweede klasse, 400 landverhuizers en 50 koppen bemanning. De kapitein was natuurlijk een Engelschman, en heette John Briggs.

Niet zoodra hadden Raffles en zijn reisgezellen zich aan boord begeven, of zij bemerkten, dat de Maatschappij behoorlijke maatregelen had genomen tegen de heeren zeeschuimers. Men zal weten, dat de zeeschuimerij in het Zuidelijke gedeelte van de Gele Zee nog even weelderige loten schiet als in vroegere eeuwen, toen de Piraat er, gewapend met zwaard en lans alleen in zijn jonk of prauw op uittrok, en onversaagd veel groote schepen aanviel. De methode is alleen veranderd — de zaak zelve is gebleven, en het is nog slechts kort geleden, dat de Engelsche regeering het onbeschaamde optreden van de Chineesche Zee-roovers eindelijk moede, een strafexpeditie door een kruiser liet ondernemen tegen de zeeschuimersnederzetting in de Bias Baai, waar bij wijze van weerwraak een twintigtal huizen langs den oever in de asch werden gelegd waarschijnlijk onder het motto: „De goeden moeten met de kwaden lijden”, en uitgaande van de waarschijnlijk niet aanvechtbare stelling, dat er van de honderd oeverbewoners van die beruchte Baai zeker negen en negentig de galg dubbel en dwars verdiend hebben!

Het is een feit, dat de moeders in die streken hun zoons reeds beginnen te leeren, dat hun vaders dappere zeeroovers zijn, als de kleintjes nog nauwelijks kunnen loopen! Zij beschouwen het als een edel beroep, en beginnen zich al vroeg te oefenen.

Raffles wist dit natuurlijk even goed als iedere andere reiziger, en daarom kon hij de maatregelen waardeeren, die de Stoomvaart-Maatschappij genomen had ter bescherming van haar passagiers.

De Chineesche Piraat gaat gewoonlijk als volgt te werk. Een honderdtal van die schelmen begeeft zich als landverhuizer aan boord van

een schip, en maakt er zich in volle zee van meester. Het heet weliswaar, dat ze zorgvuldig op wapens aan den lijve onderzocht worden bij het aan boord komen— maar op raadselacht ge wijze zijn die daar reeds verstopt, revolvers en messen in overvloed!

Welnu, op dit schip was voor het eerst de afdoende maatregel toegepast, de landverhuizers en koelies eenvoudig als gevangenen te beschouwen, en ze in een der achterruijnen achter ijzeren deuren op te sluiten! Het was niet zeer vriendelijk jegens de goed gezinden, maar het was het enige afdoende middel!

De deur werd goed bewaakt door een gewapend matroos, en geen muis kon er in of uit, zonder dat hij het zag, en hij kon onmiddellijk alarm maken door op een knop te drukken die een electriche schel op de kommandobrug deed overgaan.

Die brug zelve was met ijzeren platen en traliwerk versterkt, en de kapitein, de eerste en de tweede stuurman en de andere scheeps-officieren zouden haar nooit betreden zonder hun geladen revolver in hun broekzakken.

Raffles had dit alles juist goed in zich opgenomen, toen hij zich omwendde, en van aangezicht tot aangezicht stond met mijnheer Sjang-To.

Hij keek den mandarin strak aan, die echter langs of dwars door hem heen scheen te zien.

Raffles draaide zich om, en keek een kort oogenblik naar den breeden rug, die zich verwijderde.

En toen hij dien rug zag, was het alsof er plotseling in zijn geest een licht ontstoken werd.

Zoodra de mandarin uit het gezicht was greep hij Brand bij den arm en fluisterde:

— Eindelijk weet ik wie **hij** is! Die mandarin is de beul uit het Klooster der Zonnepriesters!

Lord Lister kwam, zag en stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK IV.

DE OVERVAL.

Brand stond een oogenblik Raffles met groote oog en aan te zien, zonder te kunnen antwoorden.

Snel trokken aan zijn geest beelden voorbij van de laatste weken. Hij zag weer in den nacht het arme, brandende, ten doode gedoemde vliegtuig, de kleine kloosterstad, omgeven door een krans van steile bergen, de zaal in den tempel, waar de Priesteres van den Dood recht sprak, en tenslotte den bijna naakten beul met het breede zwaard in de vuist, en den grijnzenden mond, die het blinkende lem met ophief boven den gekromden nek van het slachtoffer, dat ten doode gedoemd was.

Die man had ook Raffles zeker moeten ont-hoofden, indien het toeval niet had gewild, dat de Priesteres van den Dood hem had uit-verkoren, en hem dus beschermde.

Pas toen er van mijnheer Sjang-To niets meer te zien was, had Brand de kracht om te stamelen :

— De beul van de priesterkolonie — maar dat is immers onmogelijk !

— Hij is het, Brand, ik twijfel geen oogenblik meer ! Zijn gelaat zou ik misschien niet meer hebben kunnen herkennen — zijn rug bedriegt mij niet ! Het is de man met het glinsterende beulzwaard, die mij bijna het hoofd op het blok had doen leggen — als die beminnelijke Priesteres met haar vergulde tronie en haar raadselachtige kattenoogen mij niet gered had.

— Maar wat beteekent dat ? Hoe komt die man hier ? Wat zoekt hij hier ? Hoe was het

mogelijk, dat hij het Klooster kon verlaten ?

Raffles haalde de schouders op, en antwoordde :

— Tot mijn spijt kan ik je op geen van die vragen antwoorden, Brand. Maar hij is hier, dat is zeker. Het is dus duidelijk, dat dit klooster voor degenen die het willen verlaten geen gevangenis is. Tenminste niet voor mijnheer de beul. Het is mogelijk dat hij vertrokken is met toestemming van den Hoogepriester — het is ook denkbaar, dat hij op eigen gezag dit reisje maakt.

— Zou hij ons hebben herkend ?

— Dat durf ik met de meeste beslistheid bevestigend beantwoorden, Brand ! Stellig heeft hij ons herkend, en hij laat het alleen maar niet blijken. Hij verbergt al zijn aandoeningen achter zijn ondoordringbaar, geelmasker. En nu wordt het ook duidelijk, dat hier geen toeval in het spel was, maar dat die man ons opzettelijk gevolgd heeft tot aan boord van dit schip.

— Zullen wij ons ontschepen ?

— Hij zou zich aan ons vastklampen — en bovendien is het daartoe reeds te laat, want de trossen worden losgegooid !

Raffles had gelijk. Rappe handen maakten de dikke trossen los, nadat de loopplank reeds was ingehaald. De machine begon te dreunen, en de krachtige bladen van de schroef begonnen het drabbige water in de haven tot schuim te ranselen.

De Queen Victoria maakte zich van den wal

los, en stoomde langzaam op naar de open zee.

Op de kade wuifden een paar Engelsche dames en de vrouw van een Amerikaanschen Zending, die wegens gezondheidsredenen voor een paar weken naar een andere streek moest vertrekken.

Spoedig begonnen de machtige machines sneller te draaien, de loods ging van boord, men voer de Zuidelijke punt van de baai om, en het schip maakte een groote bocht, teneinde de honderden klippen te vermijden, afgewisseld met kleine eilandjes, die als het ware de Baai van Hangchow afsluiten, en het binnenvaren van groote schepen zonder de hulp van zeer ervaren Chineesche loodsen zoo goed als onmogelijk maken, vooral bij ruw weder.

Niet zoodra was het schip in volle zee, of Raffles en Brand gingen volgens hunne gewoonte een kleine ontdekkingstocht ondernemen in gezelschap van Jane, die haren vader overliet aan zijn geliefkoosde studie, zijn vlinderverzameling en zijn boeken.

Het bleek dat de „Queen Victoria” een kostbare lading zijden en wollen weefsels aan boord had, bestemd voor Honkong.

Er werd gemompeld, dat het schip ook een lading zilver in staven overbracht, bestemd voor een Engelsche Bank in dezelfde plaats, maar dienaangaande kon geen zekerheid verkregen worden.

Er bevonden zich 150 landverhuizers aan boord, zonder uitzondering Chineezen, goed en wel opgesloten in het vooronder ongeveer 70 passagiers van de tweede klasse en ruim 30 van de eerste. Onder de laatsten behoorde ook mijnheer Sjang-To. De bemanning bestond slechts uit een gering deel Engelschen. De bevelen werden echter in de Engelsche taal gegeven, en blijkbaar ook zeer goed begrepen. Zooals gezegd waren de sloopofficieren, en daarbij worden ook de eerste machinist en de marconist gerekend, allen Engelschen.

Aan het schip zelf viel niet veel bijzonders te zien. Het was niet zeer groot, maar uitstekend gebouwd, en goed ingericht, wat de eerste en de tweede klasse betreft.

Niet zonder eenige moeite verkreeg Raffles ook verlof, een kijkje te gaan nemen, in het vooronder, waar men de landverhuizers had opgesloten.

Het is niet te gewaagd, aan te nemen, dat het lieve gezichtje van de bekoorlijke Jane veel bijdroeg tot de verkrijging van die toestemming.

Men moest eerst een ijzeren trap afdalen,

en kwam dan in een soort van ruime voorzaal, die ook overdag door een paar gloeilampen verlicht moest worden.

Recht tegenover de trap was de kooi — men kon het bezwaarlijk anders noemen — voor de landverhuizers.

Deze ruimte strekte zich over de geheele breedte van het schip uit, en daar zij zich geheel vooraan bevond, liep de kooi zooals vanzelf spreekt, in een scherpen punt uit tot aan den voorstevan.

Zij had dus den vorm van een driehoek, waarvan twee zijden gevormd werden door de scheepswanden, en de derde door een traliehek, dat van wand tot wand reikte, en dat bijna twee meter hoog was — even hoog als de kooi zelve. In het midden bevond zich een traliedeure, en daarvoor zat, een weinig terzijde, op een laag krukje, een Engelsche matroos, met de revolver op de heup, en een nikkelen alarmfluit aan een dun riempje om den hals.

Zelfs de leek kon onmiddellijk de opmerking maken, dat het zeer goed mogelijk was, den man neer te schieten door de tralies van de kooi heen.

Maar ten eerste waren de koelies allen zorgvuldig onderzocht, voor zij hier werden opgesloten, ten tweede zou het schot natuurlijk dadelijk de officieren en de leden van de bemanning doen toesnellen, en ten derde zouden de opgesloten, in geval zij werkelijk iets kwaads in den zin hadden, die deur toch niet spoedig genoeg kunnen openen, want zij had een paar ingewikkelde sloten — en de sleutels bevonden zich in de kajuit van den kapitein!

Zelfs de bewaker dus kon die deur onmogelijk openen.

Van slaapplaatsen was geen spoor te ontdekken. Er waren alleen evenveel houten blokken van een langwerpige vorm als er koelies waren, want aan zulk een hard hoofdkussen heeft de Chinees uit de volksklasse genoeg.

Tafels en stoelen waren er evenmin. Wie vermoeid was kon neerhurken of liggen, want de ruimte was groot genoeg, om een honderd vijftigtal mannen gelegenheid te geven, zich gemakkelijk te bewegen.

Op het oogenblik dat Raffles, Brand en Jane de trap afdaalden, lagen bijna allen echter rustig op den grond, of hurkten tegen de zijwanden van het schip.

De kooi had aan iedere zijde slechts een enkele patrijspoort, en die was met opzet zoo klein gemaakt, dat zelfs de magerste Chinees er

onmogelijk door had kunnen kruipen.

Op het hooren van de schreden op de ijzeren trap wendde de waker onmiddellijk het hoofd om, ten bewijze dat hij goed wakker was, en zich niet zou laten verschalken.

Raffles keek een oogenblik zwijgend naar de slapende, of zachtjes pratende Chineezers.

En toen keerde het drietal weer terug, naar boven, naar het dek, waar het heel wat frischer was.

Daar ook zij biljetten hadden voor de eerste klasse, moesten zij wel in aanraking komen met Sjang-To, die echter niet de minste aandacht aan hen schonk, evenmin trouwens als aan iemand anders van zijn medereizigers. Hij las maar in zijn boekje met spreuken en diepzinnige wijsheden, en liep over het dek heen en weer, of zat in een van de dekstoelen, en sluimerde, met zijn grooten mond half open, en zijn handen over zijn machtige buik ineengestremd.

Er geschiedde den eersten dag niet het geringste, wat de moeite van het opmerken waard was. Het schip liep uitstekend, het weder was zooals men het niet beter wenschen kon, en op den avond van den eersten dag passeerde de „Queen Victoria” de eilandengroep van Tai-Chow.

Dien avond spraken Raffles en Brand in hun gemeenschappelijke hut op zachten toon over Sjang-To. Brand was ongerust geworden. Hij had dien middag toevallig gezien hoe de mandarin, zich onbespied wanend, een snellen, stekenden blik had geworpen op Raffles, die in gesprek met Jane en haren vader over het dek heen en weer liep, om zich dadelijk weer in zijn boekje te verdiepen, zoodra Raffles zich omwendde, en zijn kant weer uitkwam. In dien blik had een mengeling van haat en vrees tevens geglinsterd.

— Wel, dan heeft hij het op mij voorzien — maar ik begrijp niet goed, wat die man denkt te kunnen uitrichten tegen een Engelschman aan boord van een Engelsch schip. — en zoover van degenen, die hem zouden kunnen beschermen! Men zou te Hong-Kong korte wetten maken met mijnheer de beul!

— En toch ben ik verre van gerust! mompeld Brand. Ik weet niet wat het is — maar het komt me voor alsof er onheil dreigt.

— Komaan, Brand, dat is overdreven! Voor een overval behoeven wij werkelijk niet beducht te zijn. De koelies zitten veilig opgesloten, zij zijn ongewapend, de tralies van hun kooi zijn een vinger dik, er zit een man met

een revolver voor de gesloten deur, die hij niet eens zelf kan open maken en ik heb ook gezien dat zich beneden aan het ijzeren trapje een traliedeurtje bevindt, zoodat men hem onmogelijk verraderlijk zou kunnen neersteken. En nu wensch ik je welterusten!

De volgende dag was een herhaling van den eersten.

Het weder was verrukkelijk, en Jane genoot onuitsprekelijk, door alles wat zij zag en waarnam, en vooral ook omdat zij wist, huiswaarts te gaan.

Des avonds werd Santuao gepasseerd, waarvan men de lichten aan stuurboord kon zien glinsteren, in den morgen van den volgende dag kregen de opvarenden de groote stad Foochow in het gezicht, en toen de zon achter de kim verdween, voer de „Queen Victoria” ter hoogte van de Amoy-Eilanden, en toen weer de zon rees, kon men de reis voor het grootste gedeelte als beëindigd beschouwen want toen bevond men zich ter hoogte van de Naoma-Eilanden.

Het zou de laatste reisdag zijn. Het was reeds laat in den middag, toen men nog slechts een enkel schip in de verte had waargenomen. De kapitein had berekend, dat hij bijna een vol uur had uitgewonnen, op den gewonen reisduur, als gevolg van het prachtige weder, en den volgende morgen om zeven uur zijn haven van bestemming kon hebben bereikt, tenminste wanneer het weder zich goed hield.

Maar tegen negen uur in dien avond begon de lucht plotseling te betrekken, en er stak een vrij krachtige wind op.

Om half tien regende het, en verdween de maan blijkbaar voor goed achter een dikken muur van dreigende wolken.

En ondanks de tonen van de lokkende gramphoon begaven de reizigers zich vroeg ter ruste, daar zij den volgende morgen vroeg uit de veeren zouden moeten.

En nu gleed het groote schip snel door de duisternis, zelfs bijna geheel duister op enkele verlichte patrijspoorten na, de zijlichten en het licht bij het groote kompas op de kommando-brug.

Het was elf uur, toen er een donkere gedaante zich losmaakte van de schaduwen achter een grooten stape vaten, die op het voordek stonden, en zonder eenig gerucht te maken, zooveel mogelijk de duisternis zoekend zich voortbewoog over het dek tot aan het luik dat naar het ijzeren trapje voerde.

Het was aan de buitenzijde met een zware knip gesloten, maar de man, blijkbaar heel klein en in donkere kleederen gestoken, trok die knip terug, zonder dat zich iets liet hooren, en was het volgende oogenblik door de opening verdwenen.

Hij sloop als een kat de ijzeren trap af, en gluurde een oogenblik door de tralies van het afsluithek naar den waker, die naast de deur van de groote kooi zat, roerloos, maar niet in slaap. Hij zat half met den rug naar de trap gekeerd, en zijn gestalte werd helder beschenen door het stille licht van de twee gloeilampen.

In de kooi scheen alles te slapen. Niets bewoog zich. Zoover het licht van de lampen reikte, zag men slechts liggende gedaanten, met het hoofd op de houten slaapblokken, de knieën tegen de borst opgetrokken.

De man op de trap ontknoopte zijn wijd buis, en haalde een kleinen, stalen boog te voorschijn, en vervolgens een vrij lange pijl, voorzien van een langen, ijzeren punt.

Hij legde den pijl op de pees, spande den boog, en mikte met groote zorgvuldigheid op den waker. De afstand bedroeg ternauwernood zeven meter.

Toen lieten de gele, gekromde vingers de pees los. Er klonk een zacht trillend gegons, en dat was alles.

De vlijmscherpe punt van den pijl trof den ongelukkigen waker in het midden van den nek, en doorboorde de halswervel. Hij liet een geluid hooren dat op een snik geleek, en gleed van zijn krukje op den grond.

Hij maakte nog een krampachtige, instinktieve beweging als om zijn revolver te grijpen, maar onderweg verstijfde zijn hand, en hij lag daar stil op den houten vloer, naast zijn omgevallen krukje, alsof hij sliep.

Als uit brons gegoten stond de moordenaar een oogenblik stil, om naar zijn slachtoffer te kijken, en liet toen een zacht, sissend geluid hooren. Een paar van de schijnbaar slapende koelies hieven onmiddellijk het hoofd van het slaapblok op, kwamen overeind, en gaven den boogschutter eenteeken met de hand.

Een hunner ging een van de patrijspoorten openen.

Toen klauterde de moordenaar weer als een aap naar boven, duwde voorzichtig het luik op, gleed naar buiten.

Hij raakte nu de knip niet meer aan, maar sloop naar de voorplecht. In de schaduw van het gangspil trof hij een grooten man aan, die daar

neergehurkt zat.

Het was mijnheer Siang-To.

Zij wisselden op fluisterenden toon een paar woorden, en toen ging de kleinste man weer aan een andere bezigheid.

Zooals gezegd stonden er op het voordek vaten, zwaar en groot, zeker we een tachtig stuks, en voor een deel overdekt met een zwaar zeil.

De kleine man zocht een van die vaten uit, het dichtst bij de voorplecht klopte er voorzichtig tegen, grijnslachte, en begon met een scherp, sterk mes behoedzaam het deksel los te maken.

Eindelijk kon hij deze van het vat ochten. Het was niet met pekplender gevuld, zooals toch het geval had moeten zijn, maar met uitnemende revolvers en dolken, en het was dan ook niet bestemd voor een Asphalt-Maatschappij te Honkong — maar voor heel iets anders!

De wapens waren bij tien tegelijk tot bosjes gebonden, met ijzerdraad, en nu begon de kleine, sluipende gedaante telkens zulk een bosje aan een dun koord te binden, dat hij liet zakken over de verschansing, nauwkeurig op de plek, waar zich tien voeten lager het patrijspoortje, dat nu geopend was, in de kooi voor de koelies moest bevinden.

Geen oogenblik behoefde hij daarbij voor ontdekking te vreezen, zoolang niet iemand van de bemanning bij toeval op het voordek zou komen, want de vaten waren hoog opgestapeld, van boord tot boord bijna, en men kon hem dus van de kommandobrug onmogelijk zien.

En als er iemand kwam opdagen, dan was waarschijnlijk mijnheer Sjang-To wel in staat, met hem af te rekenen, want in zijn rechter vuist was de greep gekneld van een van die korte, vlijmscherpe zwaarden, die de Japanners zoowel als de Chineezers met zooveel kracht en vlugheid weten te hanteeren.

Vijftien ma'en moest de helper den korten tocht ondernemen. Maar het ging zeer snel. Het was alsof dat alles herhaaldelijk was gerepeteerd, alvorens men tot de opvoering van het eigenlijke drama overging.

Maar die gele zending was voorafgegaan door een pakje, dat een paar uitstekende vijlen bevatte, en toen de laatste zending revolvers aan het zijden koord naar beneden was gelaten, toen waren ook twee spijlen van het traliehek daar beneden doorgevild, en zouden zes sterke vuisten de einden wel terzijde weten te wringen.

Het was juist middernacht toen dit voorbe-

reidende werk gereed was.

De kreet van den zeemeeuw moest de lieden daar beneden waarschuwen, dat de inleiding voorbij was en het scherm aanstonds zou worden opgehaald voor het eigenlijke treurspel.

Mijnheer Sjang-To bleef waar hij was, neergehurkt achter den stapel vaten maar de kleine helper sloop weer als een panter naar het luik, opende het, en luisterde aandachtig.

Zooeven was de trapdeur geopend met behulp van den sleutel, dien men uit den zak van den vermoorden waker had genomen.

De kleine man liet een kort sein hooren.

En het volgende oogenblik stootte zich een stroom van 150 gele, gillende duivels over het dek van het schip uit, allen gewapend met mes en revolver.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK V.

IN HANDEN DER ZEESCHUIMERS.

De bevrijde piraten konden slechts langs het ijzeren trapje het dek bereiken, en zoo was het mogelijk, dat de officieren daar boven op de brug, eindelijk opmerkzaam geworden, de voorsten hunner zelfs zonder te mikken met hun revolvers konden neerleggen.

Maar de volgenden liepen eenvoudig over de lichamen hunner gedooide kameraden heen, stormden het dek op, en begonnen zich onmiddellijk over het geheele schip te verspreiden.

Het was duidelijk, dat alles tot in de minste bijzonderheden van te voren geregeld was.

Het leek wel alsof er een generale repetitie was gehouden van dit bloedig drama, dat zich nu snel afspeelde.

Een paar aanvoerders snelden onmiddellijk naar de hut van den marconist, die overvallen en neergeschoten werd, voor hij tijd had gehad, het S. O. S. sein af te zenden. Of zelfs maar de hand op te lichten naar de browning, die altijd in een kastje lag.

Anderen vlogen dadelijk naar de trap van de commandobrug, waar zij onmogelijk geraakt konden worden door de kogels van de officieren, die trouwens bijna hunne revolvers hadden leeggeschoten, en aanstonds weerloos zouden zijn.

De meesten echter verspreidden zich over het dek, en drongen door in het vooronder, waar de meeste leden van de bemanning rustig sliepen. Hun werd echter geen leed gedaan. Zij werden alleen gedwongen in hun kooien te blijven, de aanvoerders plaatsten vervolgens een viertal mannen bij de deur, maar niet dan nadat zorgvuldig onderzoek was gedaan naar vuurwapens.

Zes leden van de bemanning liepen onmiddellijk over naar de zeeschuimers, en het was duidelijk, dat zij reeds van te voren dit plan hadden gehad, en als handlangers waren opgetreden.

Ten getale van minstens 120 man liepen de zeeschuimers vervolgens alle hutten af, nog altijd gillend en nu en dan schietend, en dwongen de passagiers de deuren te openen. Doodelijk verschrikt gehoorzaamden allen, nog half slaapdronken, en maar al te goed begrijpend wat er aan de hand was.

Zij kregen nauwelijks gelegenheid om eenig bovengoed aan te trekken, en werden toen in de eetzaal van de tweede klasse als een kudde bijeengedreven.

Raffles en Brand, die tezamen een twee persoons hut hadden betrokken, werden onmiddellijk wakker door het getier, schoten haastig eenige kleederen aan, grepen hunne revolvers, en wilden naar buiten snellen, om de handen vrij te hebben, maar zij waren eenige seconden te laat.

Er klonken hevige slagen op de deur, en een schelle stem riep in slecht Engelsch :

— Wij staan met twaalf man voor de deur, Engelschman ! En allen hebben revolvers ! Verzet je niet, dan zal er niets met je gebeuren !

— Dat vertrouwd ik niet, dat laatste, zeide Raffles met een wrang lachje, maar er is weinig aan te doen, Brand. Twaalf man is wel wat vee ! Intusschen kunnen wij er misschien door de deur een paar neer leggen — het is in ieder geval te probeeren, en iedere doode zeeroover is al weer zooveel gewonnen !

En kalm begon Raffles zoo snel als hij maar kon de zes patronen te verschieten, die het magazijn van zijn revolver vulden.

Tweemaal klonk een krijshende kreet, er werd teruggeschoten, en toen vloog de deur in stukken, onder woedende bijlagen. Brand legde rustig nog een paar van de bandieten neder, en toen werden de twee mannen overmeesterd, en gebonden, hetgeen zij kalm toelieten, want tegenstand diende op dit oogenblik tot niets — het waren geen twaalf, maar zeker wel twintig watervlugge kerels, gewapend met messen en vuurwapens, die nu de kleine hut binnendrongen, en het hen onmogelijk maakten, hun vuisten op de goede wijze te gebruiken.

Ook zij werden naar de eetzaal gedreven, de handen met touwen op den rug gebonden.

Op den drempel maakte Raffles zijn hoffelijkste buiging, en zeide zich tot het slechtgekleede gezelschap wendend :

— Ik bied U mijn oprechte verontschuldiging aan, dames en heeren, dat ik hier ongevraagd binnentreed, maar de omstandigheden dwingen

mij er toe! Wees zoo goed en let niet op mijn costuum — ik heb er van gemaakt, wat ik kon!

Brand had onmiddellijk onder de opgesloten passagiers Professor Winckle en zijn dochter Jane ontdekt. Het meisje was erg bleek, maar haar gezichtje was vastberaden, en vreemd genoeg vertoonde de professor geen spoor van vrees, maar wel van woede en ongeduld. Zoodra hij Brand zag, riep hij op schellen toon:

— Mijnheer, ik hoop dat gij die brutale kerels aan het verstand zult kunnen brengen dat zij niet het recht hebben, een Engelsch staatsburger van zijn bezittingen te berooven. Ik eisch mijn pracht pauwoogvlinders terug! Ik zal een aanklacht indienen bij de regeering te Peking, en ik stel haar aansprakelijk voor de minste schade, die aan mijn kostbare insecten wordt toegebracht.

Brand kon een glimlach niet bedwingen. Het denkbeeld van een klacht betreffende twee vlinders, ingediend bij de Chineesche regeering was wel zeer komisch, vooral onder deze omstandigheden, met een kring van twaalf of vijftien met revolvers bewapende, grijnzende en tot alles bereide bandieten om zich heen!

Hij gaf zelfs geen antwoord maar keek nog eens rond. Henderson zag hij nergens.

Een oogenblik doorvoer hem een schok van vrees. De brave kerel zou toch in de ontmoeting niet gedood zijn?

Raffles scheen reeds dezelfde opmerking bij zich zelf te hebben gemaakt, en liet zijn roode grijze oogen zoekend in het rond gaan.

Boven op het dek werd nu en dan nog geschoten, maar toen viel er een stilte, even onheilspellend als veelbetekenend. Er behoefde niet meer aan getwijfeld te worden — de „Queen Victoria” bevond zich in handen van de zeeschuimers.

De officieren hadden zich zeker tot het laatst verdedigd, tot zij geen enkele patroon meer bezaten. En waren daarna overvallen en gedwongen om hun wapens af te geven.

Zooals gewoonlijk bevonden er zich onder de bandieten eenige deskundigen, die genoeg begrip hadden van zeevaart om een schip te kunnen besturen, en voor het overige werden de machinisten en stokers wel gedwongen om te doen wat hun bevolen werd — het gaat niet anders, als er twee met revolvers gewapende kerels naast u staan!

Onder al die bedrijven had het schip geen oogenblik zijn vaart gematigd. Tien mannen waren dadelijk naar de machinekamer gesnel. De man aan het roer werd gedwongen nog

een weinig meer van de kust af te houden, en dat was voorloopig ruimschoots vo'doende.

Tegen het kriecken van den dag zou men de Bias Baai bereikt hebben, en dan was iedere achtervolging nutteloos geworden.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de hut van Raffles onmiddellijk tot in de kleinste hoekjes werd doorzocht, evenals zijn kleedingstukken, en de Chineezzen schreeuwden van vreugde, toen zij den rijken buit vonden aan juweelen, in het kleine, zeemlederen zakje.

Dit, gevoegd bij het geld van alle andere passagiers en de kostbare ading van het schip verschaftte hun een buit, zooals zij in lange jaren niet hadden kunnen veroveren. In hun uitbundige vreugde dansten zij als uitgelaten duivels over het dek, en trokken elkander van louter uitbundigheid aan de lange staarten, voor zoover die nog aanwezig waren — want zelfs tot de zeeschuimers van de Gele Zee was het modernisme doorgedrongen.

Raffles en Brand konden een minuut of vijf als gevangenen in de eetzaal vertoefd hebben, toen op den drempel van de breede vleugeldeuren een welbekende gedaante verscheen.

Het was mijnheer Sjang-To, in hoogst eigen persoon, grijnslachend nu, trotschen zelfbewust.

Van waar hij stond keek hij een oogenblikje rond, met gekruiste armen, en trad toen met een teyreden lachje binnen, als iemand die verheugd is, dat zijn werk zoo goed is verricht.

Hij liep regelrecht op Raffles toe, bleef op een meter afstand van hem staan, keek hem met zijn ondoorgrondelijke, zwarte oogen een poosje zwijgend aan, en vroeg toen met een breedden grijnslach:

— Nu herken je me zeker wel, Engelschman?

De man had het Mandarinen-Chineesch gesproken, dat Raffles zeer goed verstond en ook een weinig sprak, en hij antwoordde rustig in die taal:

— Ik herken U zeer goed — gij zijt de beul uit het kloosterstadje, dat door de Priesters van de Zon bewoond wordt!

— Ik ben de man, die de offers voor den Zonnegod gereed maakt voor hun tocht! verbeterde de zoogenaamde mandarin hooghartig.

— Het onderscheid is zoo fijn, dat hij mij ontsnapt! zeide Raffles ironisch. Het was Uw taak hun het hoofd af te hakken, en ik moet erkennen, dat gij daarin een meester zijt! En dit is dus de wraak van de Pristeres van den Dood omdat wij ontsnapt zijn op haar paarden, en met een deel van haar sieraden? Dit is onze laatste nacht op deze aarde geweest?

De beul keek hem met denzelfden raadselachtigen blik aan, en schudde langzaam het hoofd, ontkennend.

Toen zei hij weer :

— Gij zijt niet bestemd voor den dood, Engelschman. Ik ben uitgezonden om U te halen. Zij wacht U !

— Zij wacht mij ? herhaalde Raffles verbluft. Nu, dat is een zonderlinge mededeeling ! Moet ik dat als een uitnoodiging beschouwen, om haar een bezoek te komen brengen ?

— Gij zult voor goed bij haar wonen ! antwoordde de beul der Zonnepriesters glimlachend maar ook tegelijk met een gevaarlijk licht in zijn loerende, zwarte oogen. Gij zult haar niet meer verlaten. Zij heeft behagen in U gevonden, vreemdeling !

— Hoor eens, dat valt mij wel wat rauw op het lijf ! hernam Raffles, met een kort lachje. Dus daarom zijt gij mij al dien tijd nagereisd ! En deze overval is slechts een soort van franje — een aanhangsel ?

De beul haalde zijn machtige schouders op en gaf ten antwoord :

— Het was de enige wijze om U weer in handen te krijgen. Al deze lieden zijn ons onderworpen. Zij mogen den buit geheel behouden. Behalve U zelf !

— Maar als ik weiger U te vergezellen naar de kolonie ?

De Chinees liet een diep gurgelend lachje hooren, tot zijn vette buik ervan schudde, van louter pret, en antwoordde :

— Gij zult de gelegenheid niet krijgen om te weigeren ! Onze hulpmiddelen zijn onuitputtelijk. Wij zijn niet zoo dom, er op te rekenen, dat gij mij vrijwillig dwars door een groot deel van mijn onovertroffen vaderland zoudt volgen. Gij zult het als gevangene doen. Gij zult aan boord van een schip worden gebracht, morgen ochtend. Zoo is het besloten.

Brand, die het gesprek maar ten halve had kunnen volgen, vroeg ongerust :

— Waar heeft die dikke gorilla het toch over ?

— Hij brengt mij een uitnoodiging over van de Priesteres van den Dood, Brand ! Ik heb het onwaardeerbare voorrecht, dat alleen maar een beetje gevaarlijk is, in de smaak van deze dame te zijn gevallen, die met afgehakte mannenhoofden speelt, zooals bij ons de kleine meisjes met bikkels, en je begrijpt wel, wat zulk een uitnoodiging beteekent ! Morgen ochtend, zegt hij, zal ik gevankelijk aan boord van een schip worden gebracht, en dat zal mij dan wel

naar een eenzame plek van de kust brengen, ver in het noorden, vanwaar ik als een stuk vrachtgoed verder zal worden getransporteerd. Het komt mij heel weinig aanlokkelijk voor !

Brand zweeg. Het was hem onmogelijk, de zaak schertsend te behandelen. Hij zag in gedachten weer die marmeren zaal in het midden van den zonnetempel, de priesteres met haar verguld ge aat, en haar schuinsgeplaatste tijgeroogen, haar blauwzwarte haar, dat haar tot aan de enkels reikte en haar lange, gepoetste nagels, den beul met zijn heupdoek en zijn glinsterend zwaard, de verschrikkelijke gang met de kooien der ter dood veroordeelden en menschenoffers aan weerszijden, en het afschuwelijk schouwspel van de terechtstelling van een dier offers, in dezelfde tempelzaal, onder harpspel en zacht gezang van een zestal jonge vrouwen.

Hij herinnerde zich ook zeer goed de blikken die de priesteres op Raffles had geworpen, en het verwonderde hem niet eens, dat zij van haar grenzenlooze macht nu gebruik maakte, om den man weer in handen te krijgen, die haar op zulk een sluwe wijze ontsnapt was.

Zij had evengoed bevel kunnen geven, dat Raffles bij deze gelegenheid gedood moest worden en dan zou hij reeds niet meer leven — alleen de hartstocht die zij voor hem had opgevat, redde hem nu het leven.

Raffles dacht nog na over een uitweg, toen een der piraten binnen kwam, het hoofd omwikkeld met een bebloede doek, die zich dadelijk op de knieën wierp, naar den beul toekroop, en op heeschen, zachten toon in een voor Raffles onverstaanbaar dialect tot hem begon te praten.

Sjang-To maakte een gebaar van woede, keek Raffles met zijn boosaardige oogjes wraakzuchtig aan, wist zich echter te beheerschen en zeide, zich opnieuw bedienend van het Chineesch der beschaafde standen :

— Deze man komt mij zeggen dat Uw knecht tien der onzen zwaar gewond of gedood heeft, en zich nu heeft verschanst in een der ruimen, achter een ijzeren deur. Beveel hem dat hij zich overgeeft, die razende duivel ! Ik beloof U dat hem verder geen leed zal geschieden, mits hij nu te voorschijn komt.

— Breng mij naar hem toe ! gelastte Raffles kort.

Sjang-To knikte, de man met den bebloeden hoofddoek kroop ruggelings weer achteruit, en Raffles volgde hem, met vier mannen naast en achter zich.

Zij liepen haastig door de gang, beklommen het dek, en kwamen zoo langs de hutten der

eerste klasse. Voor het vertrekje dat door Henderson bewoond was lagen vijf gele gedaanten op den grond, roerloos.

Raffles hoorde de man met den hoofdoek knorren als een wild beest, bij dien aanblik, en zag hoe zijn met bloed belooopen oogen fonkelden.

Dit was blijkbaar het werk geweest van den reus!

Zij gingen haastig verder over het dek, daalden weer een trap af, kwamen in het achterschip, en zoo voor een ijzeren deur, die een der kleinere bergruimten afsloot.

Dadelijk begon Raffles te spreken:

— Ben je achter deze deur James?

— Is U daar, Mylord? Is U alleen?

— In gezelschap van vijf zeeschuimers! Wat doe je daarbinnen James?

— Klaar staan met een ijzeren koevoet, Mylord! Ik heb hier ook gezelschap van drie Chineezen, maar daar heb ik niet veel aan, want ik geloof dat ze dood zijn! Ze zeggen geen enkel woordje tegen me. Ik heb een jaap in mijn schouder, en een schampschot aan mijn slaap! Overigens goed gezond en vroolijk! Wat moet ik doen?

— Onmiddellijk naar buiten komen, James! Tegenstand is volkomen nutteloos, en je zou ons zelfs in gevaar kunnen brengen! Het schip is in handen van de zeeschuimers, en er zijn er zeker nog ruim honderd in leven!

Er liet zich een soort van gebrom hooren, toen ging de deur op een kier open, en de reus keek naar buiten. Het bloed liep tappelings langs een der wangen, uit de wonde die de kogel veroorzaakt had.

Hij droeg alleen een broek en zijn hemd, dat in flarden om zijn geweldige borst hing, en bij een der schouders doortrokken met bloed. Zijn haar hing in slierten om zijn gezicht, en zijn rechter vuist omklemde een van die koevoets, die aan boord van schepen wel worden gebruikt, om zware kisten te verplaatsen. Andere wapenen had hij blijkbaar niet.

Hij keek argwanend naar de Chineezen, toen naar de gebonden armen van Raffles, en vroeg toen lakoniek:

— Zal ik die vijf even dood slaan Mylord? Het is een kleine moeite, en dan is U vrij!

— Ik dank je voor het vriendelijk aanbod,

James, maar ik moet het afslaan, want het zou mij niet baten — integendeel, het zou alles kunnen bederven, en tengevolge kunnen hebben, dat de piraten bij wijze van weerwraak het heele schip zouden uitmoorden! Gooi weg dien koevoet!

Henderson aarzelde nog slechts even, en wierp toen grommend zijn wapen in een hoek.

Hij schreeuwde luid:

— Loopen jullie maar voor me uit, tuig! Ik wil jullie niet achter mijn rug hebben! En je hebt het alleen te danken aan Mylord, dat ik mij heb overgegeven!

De Chineezen begrepen er niets van, tenminste niet van de woorden — maar de beteekenis ontging hun niet, en zij gehoorzaamden, hem schuins beziende met hun zwarte oogen, en met woede in hun hart.

De kleine stoet keerde dadelijk weer terug naar de eetzaal, waar de verschijning van den bebloeden reus eenig opzien baarde. Hij stak ver boven alle anderen uit, met uitzondering van Sjang-To, die hem met moeilijk verholen bewondering opnam, en de geweldige spieren van zijn bovenarm grijnslachend betastte.

Daarop zeide hij:

— Het is verstandig, dat je je hebt overgegeven, jij hond! Je bent heel sterk — maar ik ben nog sterker!

— Wat zegt die saffraankleurige vleeschberg Mylord? vroeg Henderson nijdig.

— Hij zegt, James, dat hij nog iets grooter is dan jij, maar da je hem gemakkelijk in een worstelstrijd zoudt overwinnen! loog Raffles voorzichtig.

— Dat zou ik ook denken! zei Henderson droogjes. Juffrouw Jane, wat spijt het mij, dat ik mij zoo aan U moet vertoonen, maar ik kan er werkelijk niets aan doen — ik werd in mijn slaap overvallen, en ze hebben mij gedwongen om te vechten! Ik zie er ontoonbaar uit, ik weet het!

Het meisje gaf geen antwoord, maar liep onbeschroomd naar het buffet, schonk helder water in een kom, nam uit een der laden een servet, kwam daarmee terug, en begon alsof het vanzelf sprak de wonden van Henderson te verfrissen te reinigen en tenslotte met een ander servet te verbinden!

HOOFDSTUK VI.

HET PIRATENDORP.

Terwijl dit geschiedde namen Brand en Raffles den toestand eens nauwkeurig op.

Zonder er zeker van te zijn, begrepen zij wel, dat de scheepsofficieren hetzij vermoord, hetzij buiten staat gebracht waren, het schip te besturen. De marconist zou wel gedood zijn. De bemanning, voor zoover die geen weerstand had geboden, zat zeker in het logies opgesloten, en werd goed bewaakt. Alle passagiers waren hier met een paar uitzonderingen — misschien onvoorzichtigen die zich hadden willen verzetten en dadelijk waren neergelegd.

Na hun uiterlijk te oordeelen, behoefde men op hen zeker niet te rekenen bij een poging, het schip te heroveren. Zij stonden allen opeengedrongen als een kudde schapen, bleek en bevend, met uitzondering van een paar jongere beambten, militairen misschien, die hun woede met moeite konden verkroppen, en een bijna uitdagende houding aannamen. Van al die passagiers was er geen gebonden, maar dat behoefde ook waarlijk niet tegenover de drie dozijn schavuiten, die langzamerhand de eetzaal waren binnen getreden, na hun aandeel in de algemeene taak te hebben verricht. Bij de minste beweging zou er zeker een doodelijk salvo zijn gevolgd.

Raffles en Brand beiden waren gebonden, met stevige touwen — maar die toch niet geheel onaantastbaar leken. En Henderson onderging hetzelfde lot, zoodra zijn wonden verbonden waren.

Maar er was een strenge blik van Raffles noodig geweest, om hem te dwingen, zijn sterke armen te laten binden met de dikke koorden van hennep, eigenlijk bestemd om er zware vrachten aan op te hijschen. De eetzaal was ongeveer in het midden van het schip gelegen, en men bereikte haar langs een breede trap van twaalf treden, die van het voornaamste dek voerde. Zij ontving haar licht door een ronde lantaarn of koekoek van zeker wel vier meters in doorsnede.

Recht tegenover de trap bevonden zich de dubbele deuren die naar de rookzaal, en van daar weer met een trap naar het dek voerden en naast het buffet was de smallere deur voor de bediening, die toegang gaf tot de groote keuken.

Ramen waren er niet, en men kon dus geen blik werpen op zee, en zien wat er daar gebeurde.

Overigens was het nog stikdonker, en pas over eenige uren zou de dag aanbreken.

Alle elektrische lichten in de zaal werden aangelaten, en de passagiers, na nogmaals zorgvuldig aan den lijve onderzocht te zijn, konden doen wat zij wilden — behalve natuurlijk het vertrek verlaten! Bij iedere deur werden twee wachtposten gezet, en op de trap naar het dek namen twaalf Chineezen plaats, zoodat er niet aan te denken viel, langs dien weg te ontsnappen.

Trouwens — wat zou het gebaat hebben? Het schip was in volle zee, en er viel zelfs niet aan te denken, zich met de reddingsbooten in

veiligheid te brengen.

De meeste passagiers schikten zich dan ook in het onvermijdelijke, hurkten neder op het tapijt, en poogden te slapen. Winckle mopperde nog eenigen tijd na, en toen scheen hij zich van het geheele geval niets meer aan te trekken, strekte zich lang uit in zijn gestreepte pyama, geeuwde allerverschrikkelijkst, en viel daarop in een gezonde slaap, met de kleine hand van Jane in de zijne geklemd.

Henderson werd afzonderlijk bewaakt. Men had hem naar een hoek van de zaal gedreven, en drie Chineezen zaten in een kring voor hem en hielden geen oog van hem af. Zij hadden hem zoodanig geplaatst, dat hij met het gezicht naar den hoek gekeerd zat, en met zijn armen naar hen toe. Zij zouden dus de minste poging om zich te bevrijden kunnen zien.

En nu viel de rust over al diegenen, die daar bijeen waren. De reizigers, verheugd dat zij er tenminste het leven hadden afgebracht, schikten zich voorloopig in hun lot, en hoopten misschien wel, dat zij een Engelschen kruiser zouden tegen komen, die iets verdachts zou bemerken, en te hulp zou komen.

In de machinekamer was alles in orde — tenminste volgens het standpunt der zeeschuimers, de boeg van het schip sneed regelmatig door de donkergele golven, en niemand, die voorbij mocht varen, zou iets bijzonders aan het schip kunnen waarnemen.

In gewone omstandigheden zoude Raffles misschien een poging hebben gewaagd zich te ontdoen van de koorden die hem bonden, maar bij dat punt bleven zijn gedachten ditmaal geen oogenblik stilstaan.

Het was nutteloos en volkomen overbodig, want hij liep geen gevaar, en daarenboven — hij dacht er niet aan, zijn kostbare juweelen achter te laten in handen van die Chineesche schelmen. Later zou zich wellicht de gelegenheid voordoen, die zich nu niet aanbood.

Het schip werd te nauwkeurig bewaakt, het was nu overal helder verlicht, en het zou waanzin geweest zijn, te willen trachten, naar de kust te zwemmen. Hij zou dat ook nooit alleen hebben willen doen. En Henderson was op dat tijdstip in de letterlijke beteekenis van het woord ongenaakbaar!

En zoo werd het dan weer licht, heel langzaam. de zon kwam op, en schoot haar stralen schuin door de glazen overkapping. Een voor een werden de reizigers wakker, voor zoover zij geslapen hadden, en rekten zich met bleeke gezichten uit.

Het was om vier uur in den morgen. Raffles berekende dat het schip op dat oogenblik nauwelijks meer dan twintig zeemijlen van de Bias Baai verwijderd kon zijn — kwam er dus niet spoedig hulp opdagen, dan was het kostbare schip met zijn lading onherroepelijk verloren, want zoodra het eenmaal in die zeeschuimersbaai voor anker was gegaan, zou de Reederij althans de lading gerust van haar grootboek kunnen afschrijven.

Maar tien minuten later ontstond er een plotselinge beweging onder de zeeschuimers, en een ongewone onrust scheen zich voor een kort oogenblik van hen meester te maken.

Men hoorde hun naakte voeten haastig over het dek rennen, tweehunnerkwamen halverwege de trap afgelopen, en schreeuwden een paar bevelen, waarop acht van de piraten de eetzaal uitstormden, en naar het dek vlogen.

Het was duidelijk dat er iets bijzonders gaande was.

Degenenen die op de trap gebleven waren, geheel boven aan, zaten daar nu neergedoken, en hadden hunne revolvers getrokken, die hij gericht hielden op iets, of iemand, hetgeen niet was waar te nemen van de plek, waar de gevangenen reizigers zich bevonden.

Het was echter duidelijk voor Raffles en Brand, die de methodes der Piraten kenden, wat er gebeurd moest zijn.

Naar alle waarschijnlijkheid was er binnen schootsafstand een Engelsch oorlogschip voorbij gevaren, en nu hielden de zeeschuimers de leden van de bemanning die volstrekt onmisbaar waren voor de besturing van het schip en ook de officieren met hunne revolvers in bedwang, terwijl zij zelve verborgen bleven achter de verschansing, de groote luchtkokers, de trappen en alles wat boven het dek uitstak.

De Engelschman moest dus wel den indruk krijgen, dat alles aan boord van de „Queen Victoria” in de beste orde was, en voer kalm verder.

Maar zoo spoedig ging dat toch niet, en de hersens van Raffles werkten met verdubbelde snelheid, nu een groot deel van de Chineezen de eetzaal verlaten had.

Zelfs Sjang-To had zich naar de trap begeven, en scheen daar bevelen uit te deelen.

Het was Raffles reeds opgevallen, dat alle Piraten, de chefs inclusief, voor dien dikken schelm als het ware in het stof kropen.

Hij scheen een macht te bezitten, waaraan al die bandieten onderworpen waren.

Toch kon er geen twijfel aan bestaan, of

Sjang-To maakte geen deel uit van de Piratenkolonie aan de oevers van de Bias Baai.

Maar een enkel woord scheen voldoende te zijn, om al die Chineezen voor hem te doen knielen, bevend en sidderend.

Er moest een geheimzinnige band bestaan tusschen den beul van het Zonneklooster en die Zeeschuimers.

En toen Raffles bij den aanvang van den overval wat nauwkeuriger acht sloeg op den man die hem had moeten dooden, nog geen veertien dagen geleden, in de tempelzaal van het Klooster der Zonneaanbidders, toen had hij duidelijk gezien, dat Sjang-To een rond voorwerp uit zijn zijden overgewaad te voorschijn had gehaald, en dat met een hooghartigen blik had getoond aan een der aanvoerders, die zich een kort oogenblik tegen zijn bevelen had schijnen te willen verzetten.

Oogenblikkelijk had die man zich op de knieën geworpen, en de voeten gekust van den dikken man, die met een hoonend lachje verachtelijk op hem neerzag.

Het had maar heel kort geduurd, en waarschijnlijk had geen van de andere aanwezigen het opgemerkt.

Maar Raffles kende veel van de geheimen van China en hij vermoedde aanstonds dat Sjang-To een of ander Amulet had getoond, bekend bij alle Chineezen, of tenminste bij een groot deel van hen, en stelling bij de zeeschuimers van de Bias-Baai.

De aanvoerder had zelfs niet meer gekikt maar was met een vaalbleek gelaat opgestaan, en was van dat oogenblik af volgbaar geweest als een goed afgericht hondje.

Hij had den machtigen drager van het geheimzinnige voorwerp naar de oogen gezien, en op zijn wenken gevlogen.

Niemand scheen zich te durven verzetten tegen den drager van zulk een onderscheidings-teeken!

Aan dit alles dacht Raffles in het korte oogenblik, dat zeer waarschijnlijk 'n Engelsche oorlogsbodem voorbijvoer, wie weet op een afstand van nog geen twee vademmen, zonder te vermoeden wat er daar aan boord van dat fraaie, groote stoomschip was voorgevallen.

Zijn oogen gingen snel in het rond, en niets ontging aan zijn aandacht.

En langzaam spreidde zich een soort van glimlach over zijn krachtig gelaat uit.

Zooals gezegd waren alle passagiers en in de eerste plaats de onvrijwillige bezoekers van

het Zonneklooster zorgvuldig onderzocht en ontwapend.

En toch wist Raffles heel zeker, dat er in die groote eetzaal snijwerktuigen aanwezig waren.

Want in een eetzaal, waar een groot buffet staat, wordt gegeten en daarbij gebruikt men mes, vork en lepel!

Nu stond hij toevallig vlak bij een der groote buffetten, zijn bewaker was met de anderen naar de trap gesnel, en hij hoefde maar een paar stappen te doen, om dat buffet te bereiken.

Hij trok een onverschillig gezicht, maar zijn hersens werkten sneller dan ooit.

Zijn handen waren op zijn rug bij de polsen samengebonden, kruislings, en ook zijn ellebogen waren samengesnoerd.

Maar dat belette toch niet, dat hij zijn onderarmen kon bewegen, draaiend om de ellebooggewrichten, en zijn handen meer dan een decimeter kon oplichten.

Hij ging met zijn rug naar het buffet staan, en het was alsof de kleine Jane, naar wie hij strak keek zijn bedoeling begreep, want zij begon druk en driftig te praten met een paar van de Chineesche bewakers, alsof zij plotseling een aanval van dolle woede kreeg, en leidde op die wijze handig hun aandacht af.

Raffles hief zijn handen op, onverschillig kijkend.

Zijn vingers konden juist het koperen handvat grijpen, van een der laden.

Hij behoefde niet bang te zijn, zich te verziep te vergissen, want aan zijn scherp oog en zijn altijd waakzame aandacht ontging niet spoedig iets — hij had een paar malen in die zaal vertoefd, gedurende die reis, en dat was voor hem voldoende geweest, om nauwkeurig te weten, in welke lade zich de couverts — ja zelfs in welk vak zich de messen bevonden.

Het volgende oogenblik had hij zulk een kostbaar voorwerp tusschen zijn vingers, en zijn rug drukte heel zachtjes de lade weer dicht.

Hij had het zoo vlug en handig gedaan, dat zelfs de naast hem staande passagiers niets gemerkt hadden.

Met eenige moeite wist hij het scherpe geslepen tafelmess in een van zijn mouwen te schuiven, waar het vastgehouden werd door het touw, waarmede men zijn polsen had gekluisterd.

En daar zou het nog een paar uren blijven, tot dat de tijd om te handelen was aangebroken.

Hier kon hij volstrekt niets aanvangen, dat

was maar al te duidelijk. Zelfs al werd het onmogelijke mogelijk, en al zou hij, waar al die Chineezen bij waren, in staat zijn de touwen van Brand en Henderson door te snijden, dan zou dat toch niet baten tegenover een gewapende bende, van meer dan honderd vastberaden en bloeddorstige kerels.

Neen, hij zou een gunstiger tijdstip afwachten, dat stellig wel zou aanbreken.

Hij wist zoo te manoeuvreeren, dat hij vlak in de buurt kwam van Jane, die zich schijnbaar toornig van den grijnzenden Piraat had afgewend, en begon haastig te fluisteren :

— Ik heb een mes in mijn mouw ! Zijt gij dapper ?

— Beproof mij slechts ! antwoordde zij even vlug en zacht.

— Let dan goed op ! Zoodra wij de Bias Baai zijn binnengevaren, zullen wij zeker gezamenlijk als een kudde naar de trap en naar het dek worden gedreven.

— Zullen zij ons dan niet ontschepen ?

— Dat is heel onwaarschijnlijk ! Ik vrees alleen voor het lot van een paar schatrijke Engelschen, die zij misschien zullen houden, totdat de hooge losprijs voor hun vrijlating betaald is. Maar de overigen zullen kunnen verder gaan met het schip !

— Behouden zij dat dan niet ?

— Welneen ! Wat zouden zij ermee moeten doen ? Zij plunderen het leeg, met behulp van hun prauwen, die bij honderden het schip zullen omringen, en dan mag de kapitein verder doen met het schip wat hij verkiest. Maar die dikke schelm heeft een heel fortuin van mij in zijn zak, en dat kan ik niet zoo maar toelaten ! En luister nu ! Zoodra wij naar de trap worden gedreven, op een hoop, ziet gij achter mij te komen, haalt het mes uit mijn mouw, en poogt dan onder het voortloopen de koorden door te snijden, waarmede mijn secretaris, mijnheer Brunt, gebonden is !

— Niet die van U ? vroeg het meisje verwonderd.

— Niet die van mij ! antwoordde Raffles met een vreemden glimlach. Mijnheer Brunt is heel handig, en veel beter geschikt dan ik voor het werk dat ik hem denk op te dragen. Als hij vrij is — dan zou het mij niet verwonderen, als ook het geheele schip weer bevrijd wordt ! Tracht dicht achter hem te komen, en snijd de touwen door. Ik zal hem van te voren waarschuwen !

— Maar er kunnen onder die bandieten lieden zijn, die Engelsch verstaan !

— Dat is heel weinig waarschijnlijk — voor alle zekerheid zal ik mij bedienen van een taal, die niemand anders verstaat en die wij beiden eens verzonnen hebben — in een oogenblikje van verveling — zoo maar voor de aardigheid !

Het meisje wilde nog iets vragen maar Raffles gaf haar een knipoogje. Een der piraten was wantrouwend naderbij gekomen.

Maar zij knikte hem toe, ten bewijze dat zij hem begrepen had, en een oogenblik later kwamen de Zeeschuimers grinnikend de trappen weer af, en men kon daaruit opmaken, dat het gevaar voorbij was.

Er verliepen nog drie uren, voor eindelijk het schip vaart verminderde.

Men naderde dus de plek van bestemming, en er zou dadelijk gehandeld moeten worden.

Telkens met een paar woorden slechts, in een taal, voor niemand verstaanbaar, had Raffles Brand geleidelijk op de hoogte gebracht van wat er van hem werd verwacht.

En Brand had geen enkel ander antwoord doen hooren dan het korte woordje „gabi” — dat wilde in die geheimzinnige taal zeggen : „Het wordt gedaan !”

Zooals Raffles verwacht had begonnen de Piraten hunne gevangenen als een kudde dieren naar de trap te drijven. De passagiers werden omringd door een macht van wel dertig gele, grijnslachende, schreeuwende en tierende Chineezers.

Jane had het zoo aangelegd, dat zij vlak achter Raffles liep en handig wist zij het tafelmes uit zijn mouw te trekken.

Zij veranderde onmerkbaar haar plaats, en drong zich dicht tegen Brand aan, onder aan de trap. Zij hield zich alsof zij struikelde, viel even voorover, en op het zelfde oogenblik had zij met een flinke jaap het touw doorgesneden, dat de polsen van Brand omsnoerd hield. Deze voelde dadelijk dat hij vrij was, maar greep de enden van het doorgesneden touw stevig vast.

Het meisje liet het tafelmes in zijn zijzak glijden, en toen ging de geheele troep verder de trap op.

Het dek scheen geheel verlaten te zijn. Het land lag op nauwelijks een halven mijl afstand. Verder weg, uit de richting van de Baai, kwamen heel kleine voorwerpjes over het gladde water aandrijven. Dat waren de prauwen van de helpers die over een half uur aan boord konden zijn, en de lading zouden lossen.

Het groote schip voer hen zachtjes en op halve kracht stoomend tegemoet.

Juist toen zij aan het dek kwamen wist Brand zich naar de voorste rijen te dringen en het volgende oogenblik snelde hij als een haas over het dek, op de verschansing toe, en voor iemand nog wist wat hij wilde doen, of hem had kunnen tegen houden was hij erop gesprongen, en met een sierlijk snoekduik wierp hij zich onbevreesd in de golven, die zich onmiddellijk boven hem sloten.

Toen hij weer boven kwam was hij meer dan

dertig meters van het schip verwijderd, hij haalde snel adem, en verdween weer onder water, voor iemand nog zelf op hem had kunnen mikken.

In het wilde vuurden de razende Piraten een paar schoten af, en toen gaven zij het op en bekommerden zich verder niet om die worsteling.

Daar zouden hun trawanten in het zeeschui-
mersdorp wel voor zorgen !

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit
meer een ander merk rooken” : is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK VII.

DE KRACHT VAN HET AMULET.

Het duurde bijna drie kwartier voor de prauwen, meer dan tachtig in getal, zich rondom het veroverde schip hadden geschaard.

De Piraten schenen zich thans volkomen veilig en zeker van hun zaak te beschouwen. Zij overhaasten zich niet, en alles ging ordelijk en kalm in zijn werk.

De officieren waren nu in hun eigen hutten opgesloten, met een gewapende dubbelpost voor de deur, en een andere voor de kleine, ronde raampjes, zoodat er aan een ontvluchting of verzet niet te denken viel.

De bemanning zat nog altijd in het vooronder, en van de passagiers waren er maar zeer weinigen die hunne gedachten lieten verwijlen bij een poging tot krachtdadig verzet.

De anderen waren als versuft, en lieten alles lusteloos en slap langs zich henen gaan.

Sjang-To had op norschen toon eenige bevelen gegeven, en toen maakte hij zich gereed, zich met de twee gevangenen die hem nog restten, aan land te begeven. Hij scheen zich, nu zijn doel bereikt was, in het minst niet meer om het lot van het schip of om zijn tijdelijke medeplichtigen te bekommeren.

Een van de reddingsbooten werd getreken, de gevangenen moesten er in stappen, Sjang-To volgde hen, zes roeiers daalden in de boot af, en toen vierde men haar.

Raffles had nog slechts gelegenheid gehad snel een paar bemoedigende woorden te zeggen tot Jane, die de beide mannen met een treurig en bleek gezichtje zag verdwijnen, misschien wel wanhopend, of zij hen ooit zou terug zien.

Twaalf krachtige armen roeiden de boot vrij snel naar den oever, en Henderson wierp een nieuwsgierigen blik op die menigte van hutten en huizen, deels uit riet, deels uit leem of ruwgehouden steenen opgetrokken.

Het dorp leek wel zeer groot te zijn, en was amphitheatergewijze tegen de helling van het gebergte aangebouwd, dat zich verderop tot groote hoogte verheef.

De Baai was zeer diep, en zoo breed, dat men van den eenen oever onmogelijk den anderen kon zien, zelfs niet met den besten kijker. De oevers waren grillig, en bezet met honderden rotseilandjes, die het bevaren van de Baai

voor grootere schepen tot een zeer gevaarlijke onderneming maakten.

Ook de oevers zelve waren bezet met naaldscherpe rotsen en klippen, die bij vloed geheel onder water verdwenen, en dan des te gevaarlijker waren.

Maar de roeiers kenden al die plekken van kindsbeen af, en aarzelden geen oogenblik, maar stuurden de boot behendig dwars door die klippen heen naar den oever.

Het was toen reeds ver in den middag, want het lossen van het schip en het neerlaten van het anker voor den ingang van de Baai had vrij veel tijd in beslag genomen.

Zoodra zij voet aan land hadden gezet wendde Sjang-To zich tot Raffles, en vroeg hem met een grijnslach :

— Wat hebt gij nu te zeggen, Engelschman?

— Wel, in de eerste plaats heb ik te zeggen, dat ik wel trek zou hebben in iets eetbaars! antwoordde Raffles lakoniek. Wat mijn bediende betreft — hij is letterlijk uitgehongerd!

De beul van den Zonnetempel wierp een onverschilligen blik op den reus en zeide schouderophalend :

— Binnenkort zult U zich niet met hem hebben te bemoeien! ténzij gij zelf den wensch te kennen geeft, dat Uw knecht U op Uw reis zal vergezellen! De Priesteres van den Dood heeft verklaard, dat zij dien wensch zal inwilligen, zoodra gij hem uitspreekt!

— Mylord, wat zegt die vetgemeste zeekeo toch? vroeg Henderson kwaad. Hij vertelt toch geen lasterpraatjes over mij? Ik wilde dat die touwen wat minder vast zaten, dan zou ik hem eens toonen, hoe ik over hem denk!!

— Dat kan nog gebeuren, James! zeide Raffles bedaard. Eerst moeten wij eten. Hoe is het, Sjang-To, zijt gij voornemens ons te laten verhongeren?

Dit denkbeeld scheen den beul zelfs schrik aan te jagen, want hij haastte zich met zijn beide gevangenen en de zes roeiers langs een smal pad naar het dorp, en daar stond hij op het punt een vrij goed en groot eethuis met hen binnen te treden, toen zijn kleine zwarte oogjes plotseling begonnen te glinsteren op het zien van een zeer bevallig meisje, in Chineesche

kleederen, met gitzwart haar, en wel schuine, maar toch niet zwarte oogen.

Waarschijnlijk was zij een halfbloed. Haar gang was onbeschrijfelijk gracieus, haar voeten waren niet verminkt, haar wangen waren teeder gekleurd, en vertoonden een zachten blos. Zij leek een bloem van frissche jeugd, en tegelijk had zij iets popperigs, iets van een fijn beeldje over zich.

Zij wierp Sjang-To een blik toe, die al het menschelijke in den beul deed ontgloeien, en hem geheel van zijn stuk scheen te brengen. Hij zeide haastig iets tot zijn roeiers, liet het aan hen over, de twee te voeden, gaf hen wat ge d, en begon toen zoo vlug zijn zwaarlijvigheid het hem toeliet die bevallige inwonerster van het Piratendorp te volgen.

Het jonge meisje scheen hem aanvankelijk niet op te merken, en liep in de toenemende schemering haastig voort langs de leemen huizen, voor weker deuren kleine, geheel naakte kinderen schreeuwend speelden en ruzie maakten — ook al zooals te Londen of te Parijs, behalve dan natuurlijk de kleeding, die wat primitief was, maar in overeenstemming met het klimaat.

En eensklaps verdween het meisje, na een snellen blik achter zich te hebben geslagen in een kleine, afgezonderd liggende woning, ongeveer halverwege de berghelling. Onmiddellijk volgde Sjang-To haar, zooals de jager het wild volgt.

Het meisje was een geheel ledig vertrek binnen gegaan, waar slechts een mat op den vloer lag, en een paar lage, rood gelakte stoeltjes stonden, en dadelijk stak de dikke man zijn armen naar haar uit, en begon te stamelen:

— Mijn schoone Lotosbloem! Mijn duifje! Bron van mijn hart! Geurige Mimoza!

En het antwoord kwam verbluffend snel en in kernachtig Engelsch:

— Houd je handen thuis, oud varken! Wil je niet verstandig zijn? Pak dan aan!

De linkerhand van het mooie Chineesche meisje schoot bliksemsnel en met vreeselijke kracht uit, en trof den beul op de juiste plek, een weinig terzijde en onder de kin, en velde hem als een os, die met den motor tusschen eu horens wordt geslagen.

Hij bleef op zijn rug liggen, in de houding van een aangespoelden walvisch, en verroerde zich niet. Het meisje dat zoo goed boksen kon — Brand in vrouwengewaad — knielde haastig naast den bewusteloze man neer, ontknoopte het overkleed, en maakte de gouden Amulet

los, die aan een kettinkje om zijn hals hing, om zich daarna in bezit te stellen van het kostbare zakje met juweelen. Vervolgens ontdeed hij den dikzak van zijn langen, zijden gordel, die bijna vier meter lang was, scheurde hem in stukken, en bond met het ijzersterke weefsel zijn enkels, knieën, polsen en ellebozen, terwijl hij hem het restantje stevig in den mond propte.

Toen sleepte hij met inspanning van al zijn krachten het dikke lichaam in een zeer ruime wandkast, verstopte het daar.

Hij luisterde een oogenblik aandachtig, en toen hij volstrekt niets hoorde ging hij een naburig vertrek binnen, dat als een soort van huiskapel was ingericht. Waarschijnlijk kwamen de Piraten daar hun offers brengen aan hun afgoden. Er stonden drie bijna levensgrote beelden, uit hout vervaardigd en gekleed als levende personen. Een daarvan, de vrouw, was van een groot deel van die kleederen ontdaan, en ook van de pruik van glanzend zwart haar — een en ander versierde sedert een half uur het uiterlijk van Charles Brand, den weergaloozen vervuller van vrouwenrollen!

Hij sloop op een raam toe, keek naar buiten, overtuigde zich dat er niemand in de buurt was, en wipte vlug over het lage kozijn, waarop hij haastig, met dezelfde sierlijke pasjes weder terugliep naar het eethuis.

Hij ging er niet binnen maar keek door een van de vensters in de gelagkamer. Hij zag dat Raffles en Henderson zeer rustig en smake-lijk aten. Men had hun armen daartoe moeten bevrijden. Het is waar dat zij weinig elegant te werk gingen, want zij aten met hun vingers! Men kende daarginds niet anders dan eetstokjes, en zelfs Raffles kende de moeilijke kunst niet, zich daarvan te bedienen. Zij schenen zich te goed te doen aan visch, lamsvleesch en bijna zwart brood.

Vooraf Henderson at, alsof zijn leven er van afhing. In de zaal was niemand anders meer aanwezig dan de zes roeiers, en een soort van waard, die van verre grijnslachend zat toe te kijken. Het dorp was zoo goed als uitgestorven want de geheele bevolking was uit geloopen om brullend van vreugde de kostbare lading van het schip te lossen, of daarbij toe te zien.

Dat was dan ook de reden, waarom Brand het huis, waarin hij zoo handig Sjang-To gelokt had, volkomen verlaten had gevonden. Hij had nog een andere prachtige ontdekking gedaan — de vondst van een compleet arsenaal van gestolen brownings en uitstekende revolvers

met de munitie er bij, nota bene in een hoekje van de huiskapel, en waarschijnlijk bedoeld als offer aan de goedgunstige goden van roof en moord, die daar stonden opgesteld!

Hij had drie van die wapens in zijn zak, geladen en wel, en nu was het oogenblik om te handelen aangebroken. Hij aarzelde dan ook niet langer. Hij duwde de deur open, en beval kortaf, al was het dan niet in het Chineesch:

— Handen op, jullie Gele Duivels!

Met een woedenden schreeuw vlogen de roeiers van hun banken — maar zij zagen spoedig hoe ongelijk de partij was. Een paar hunner grepen nog naar hun lange messen, maar wierpen die dadelijk neer toen Brand slecht eenmaal zijn browning afschoot en een hunner in den schouder trof. Zij werden, met den waard als gezelschap die nu heel leelijk keek in den kelder opgesloten en de drie mannen verlieten haastig dit gevaarlijke verblijf.

Maar niet dan nadat Raffles en Henderson zich van wapens voorzien hadden, en Brand zijn vrouwenkleederen haastig had afgeworpen. Het gewaad was van een of andere Godin, met verschrikkelijke karaktereigenschappen, die het misschien eeuwenlang had gedragen!

Raffles had het Amulet bij zich gestoken, en spoedig zou blijken, welk een onweerstaanbare macht er van dit ronde plaatje goud met de vreemde letterteekens erop uitging! Tot tweemaal toe kwamen zij op weeg naar de sloep mannen tegen die hen verbaasd aanhielden, wantrouwend, en die zich onmiddellijk ter aarde wierpen, en met het voorhoofd den grond aanraakten, zoodra Raffles het Amulet toonde en daarbij een paar woorden in de Chineesche taal sprak.

Het was bijna nacht toen zij de sloep be-

reikten, erin sprongen, en naar de „Queen Victoria” terug roeiden. De Piraten hadden het lossen voorloopig gestaakt wegen de invallende duisternis, en niemand sloeg acht op de reddingboot, die daar naar het schip terug keerde.

Het bleek dat er aan boord s'echts een twintigtal zeeschuimers waren achtergebleven ter bewaking. Brand begaf zich regelrecht naar de hut van den marconist, wiens lichaam reeds aan de golven was prijsgegeven, vond daar alles volkomen in orde en geheel verlaten, en verzond onmiddellijk het sein S. O. S.

Binnen een minuut had hij verbinding met denzelfden kruiser, die het schip dien morgen was gepasseerd, en juist weer op den terugtocht was, tijdens een patrouillevaart door dit beruchte deel van de Gele Zee. Hij legde haastig den toestand uit, en sloop toen weer weg.

En twee uren later werd het Piratendorp onthaald op een helsch concert van granaatvuur, als het in langen tijd niet had beleefd. Wie wil, kan een nauwkeurig verslag van die beschieting vinden in dagbladen van dien tijd, vooral de Engelsche.

Het gestolen goed kon nog juist achterhaald worden, en de Piraten werden gedwongen, knarsetandend en ziek van haat, de kostbare zijden stoffen en andere zaken weer aan boord te brengen.

En wat mijnheer Sjang-To betreft — men vond hem pas een halven dag later, bijna dood van honger en angst, en de legende gaat, dat hij niet meer naar het Zonneklooster durfde terugkeeren, zonder de gevangenen, uit vrees dat hij verplicht zou worden, zijn eigen hoofd af te slaan!

De volgende aflevering bevat:

Het geplunderde Keizersgraf

VERSCHEENEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelmwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen, Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal elkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:

HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885